

11. »Ack hören I sjömänner, I drö- och sköna jungfrun gråter, som hon
jen väl en stund, kan gråta blod.
jag ser min broder komma, han är i
rosenlund.
12. Ack hören I min broder, ni var 15. »Ack hören I sjömänner, I drö-
mig alltid huld, jag ser min fästman komma, han är i
ni säljer väl edra guldskrin att lösa ut rosenlund.
13. »Guldskrin så haver jag ej flera 16. Ack hören I min fästman, ni var
än fem, mig alltid huld,
men intet jag bortsäljer för att lösa ni säljer väl er guldkrona att lösa ut
dig igen.» min skuld?»
14. Sjömännen de lade sina åror ut 17. »Och guldkronor haver jag ej
att ro, ;: den ena står i brudlått, den andra
kan du få.» ;:

E.

Helsinge.

1. Min fader och min moder de ledo 6. Sjömännen hiva sina åror över
en stor nöd, bord,
;: de sålde mig bort för en liten beta skön Anna hon vrider sina händer uti
bröd. ;: blod.
2. Sjömännen hiva sina åror över 7. »Och hören I sjömänner, vänten
bord, litet än.
skön Anna hon vrider sina händer uti jag ser min moder komma allt på en
blod. grönan äng.
3. »Och hören I sjömänner, vänten 8. Hör du min moder, som hållit mig
litet än, så kär,
jag ser min fader komma allt på en sälj bort dina schalar och lös mig här-
grönan äng. ifrån.»
4. Hör du min fader, som hållit mig 9. »Schalarna haver jag icke fler än
så kär, fem,
sälj bort dina gårdar och lös mig här- men aldrig bortsäljer jag någon utav
ifrån.» dem.»
— att jag icke må komma till det hed- — och du må gärna komma . . .
niska land
för att vandra —
5. »Gårdarna haver jag icke fler än 10. Sjömännen hiva sina åror över
fem, bord,
och aldrig bort säljer jag någon utav skön Anna hon vrider sina händer uti
dem.» blod.
— och du må gärna komma . . .

11. »Och hören I sjömänner, vänten litet än, jag ser min syster komma allt på en grönan äng. sälj bort dina pistoler och lös mig härifrån.»
— att jag icke må komma . . .
12. Hör du min syster, som hållit mig så kär, sälj bort dina ringar och lös mig härifrån.»
— att jag icke må komma . . .
13. »Ringarna haver jag icke fler än fem, och aldrig bortsäljer jag någon utav dem.»
— och du må gärna komma . . .
14. Sjömännen hiva sina åror över bord, skön Anna hon vrider sina händer uti blod.
15. »Och hören I sjömänner, vänten litet än, jag ser min broder komma allt på en grönan äng. — att jag icke må komma . . .
16. Hör du min broder, som hållit mig så kär, sälj bort dina pistoler och lös mig härifrån.»
— att jag icke må komma . . .
17. Pistolerna haver jag icke fler en fem, och aldrig bortsäljer jag någon utav dem.»
— och du må gärna komma . . .
18. Sjömännen hiva sina åror över bord, skön Anna hon vrider sina händer uti blod.
19. »Och hören I sjömänner, vänten litet än, jag ser min fästman komma allt på en grönan äng.
20. Hör du min fästman, som hållit mig så kär, sälj bort dina sadlar och lös mig härifrån.»
— att jag icke må komma . . .
21. »Sadlarna haver jag icke fler än två, den ena skall jag sälja, den andra skall du få.»
— att du icke må komma till det hedniska land för att vandra —

F.

Borgå, Kurböle. Sj. Lovisa Blomkvist, f. 1846. Uppt. Otto Andersson 1908.

1. Det bodde en bonde allt uppå en ö. Han sålde sin dotter allt för ett stycke bröd.
— Gud låt mig aldrig komma på det judiska landet till att vandra —
2. Sjömännen de kasta sina årar till att ro. Sköna Anna vrider sina händer uti blod.
3. »Och stackars ni sjömänner, ni töven här en stund, jag väntar min far ifrån rosende lund.
4. Ack hör mig min fader, ni var mig så huld, sälj bort era gårdar och lösa mig från skuld.»
5. »Och gårdarna så haver jag ej flera än som två, men ingen jag bortsäljer och löser dig igen.»
— du har nog tider till att följa på . . .
6. Sjömännen de kasta ut sina årar till att ro.

Skön Anna vrider sina händer uti blod.
— Gud låt o. s. v.

7. »Stackars ni sjömänner, ni dröjen här en stund,
jag väntar min moder från rosendelund.

8. Ack kära ni min moder, ni var mig så huld,
sälj bort era ringar och lösen mig från skuld.»

9. »Och ringarna så har jag fyra och fem,
men ingen jag bortsäljer och löser dig igen.»
— du har nog tid o. s. v. —

10. Sjömännen de kasta ut sina åror till att ro,
och sköna Anna vrider sina händer uti blod.
— Gud låt o. s. v.

11. »Stackars ni sjömänner, dröjen här en stund,
jag väntar min broder ifrån rosendelund.

12. Och kära min broder, du var mig så huld,

sälj bort en av dina gångare grå och lös du mig från skuld.»

13. »Och gångare grå så haver jag ej mera än som två.
den ena skall jag själv ha, den andra går på lån.»
— du har nog tid o. s. v.

14. Sjömännen de kasta ut sina åror för att ro.
Sköna Anna vrider sina händer uti blod.

15. »Ack kära ni sjömänner, ni töven här en stund,
jag väntar min fästman från rosendelund.

16. Och kära du min fästman, du var mig så huld,
sälj bort din gullkrona och lös mig från skuld.»

17. »Gullkronorna så haver jag ej flera än som två,
den ena skall jag sälja, den andra skall du få.»
— Gud låt mig aldrig komma på det judiska landet till att vandra —

G.

Hitis, Vänö. Sj. Alma Isaksson, f. 1874. Uppt. Greta Dahlström 1924.

1. Sjömännerna de hiva sina åror ut att ro,
skön Anna hon vrider sina händer uti blod.
»Sjömänner, sjömänner, fördröjer litet än,
jag ser min fader komma, han kommer i grön äng.

2. Och fader, min fader, du håller mig så kär,
säljer bort dina gårdar och lös mig härifrån.»

— att jag ej måste fara till det hedniska land till att vandra —

3. »De gårdarna jag äger, de är ej mer än fem,
men ingen kan jag sälja och lösa dig igen.»
— utan nu så får du fara . . .

4. Sjömännerna de hiva sina åror ut att ro,
skön Anna hon vrider sina händer uti blod.

»Sjömänner, sjömänner, fördröjer litet än,
jag ser min moder komma, hon kommer i grön äng.

5. Och moder, du moder, du håller mig så kär,
säljer bort dina schalar och lös mig härifrån.»
— att jag ej måste fara . . .

6. »De schalar jag äger, de är ej mer än fem,
men ingen kan jag sälja och lösa dig igen.»
— utan nu så får du fara . . .

7. Sjömännerna de hiva sina åror ut att ro,
skön Anna hon vrider sina händer uti blod.
»Sjömänner, sjömänner, fördröjer litet än,
jag ser min broder komma, han kommer i grön äng.

8. Och broder, min broder, du håller mig så kär,
säljer bort dina fartyg och lös mig härifrån.»
— att jag ej måste fara . . .

9. »De fartyg jag äger, de är ej mer än fem,
men intet kan jag sälja och lösa dig igen.»
— utan nu så får du fara . . .

10. Sjömännerna de hiva sina åror ut att ro,

skön Anna hon vrider sina händer uti blod.

»Sjömänner, sjömänner, fördröjer litet än,
jag ser min syster komma, hon kommer i grön äng.

11. »Och syster, min syster, du håller mig så kär,
säljer bort dina dukar och lös mig härifrån.»
— att jag ej måste fara . . .

12. »De dukar jag äger, de är ej mer än fem,
men ingen kan jag sälja och lösa dig igen.»
— utan nu så får du fara . . .

13. Sjömännerna de hiva sina åror ut att ro,
skön Anna hon vrider sina händer uti blod.
»Sjömänner, sjömänner, fördröjer litet än,
jag ser min fästman komma, han kommer i grön äng.

14. Och fästman, min fästman, du håller mig så kär,
säljer bort dina ringar och lös mig härifrån.»
— att jag ej måste fara . . .

15. »De ringar jag äger, de är ej mer än två,
den ena kan jag sälja, den andra skall du få.»
— att du ej behöver fara till det hedniska land till att vandra —

H.

Vårdö. Uppt. J. Torckell 1893.

1. Sjömännerna de kasta sina åror ut att ro,
och sköna jungfrun vrider sina händer uti blo,
skön jungfrun hon vrider sina händer.

2. »Ack käraste sjömänner, ack vänten på mig än,

ja ser min fader komma uti en grön äng,
ja ser min fader komma, han kommer i grön äng.

3. Ack käraste min fader, säg har du mig så kär?

∴ Sälj bort dina guldskepp och lös mig härifrån.» ∴;

4. »Guldskeppena dem haver ja väl mera än som fem,
∴ men ingen för att sälja och lösa dig igen.» ∴;

5. Sjömännerna de kasta sina åror ut att ro,
∴ och sköna jungfrun vrider sina händer uti blo. ∴;

6. »Ack käraste sjömänner, ack väntan på mig än,
ja ser min moder komma uti en grön äng,
ja ser min moder komma, hon kommer i grön äng.

7. Ack käraste min moder, säg har du mig så kär?
∴ Sälj bort dina schalar och lös mig härifrån.» ∴;

8. »Och schalarna dem haver jag mera än som fem,
∴ men ingen för att sälja och lösa dig igen.» ∴;

9. Sjömännerna de kastø sina åror ut att ro,
∴ och sköna jungfrun vrider sina händer uti blo. ∴;

10. »Ack käraste sjömänner, ack väntan på mig än,
ja ser min broder komma uti en gröner äng,
ja ser min broder komma, han kommer i grön äng.

11. Ack käraste min broder, säg har du mig så kär?
∴ sälj bort dina klockor, och lös mig härifrån.» ∴;

12. Och klockorna dem haver jag mera än som fem
∴ men ingen för att sälja och lösa dig igen.» ∴;

13. Sjömännerna de kasta sina åror ut att ro,
∴ och sköna jungfrun vrider sina händer uti blo. ∴;

14. »Ack käraste sjömänner, ack väntan på mig än,
ja ser min syster komma uti en gröner äng,
ja ser min syster komma, hon kommer i grön äng.

15. Ack käraste min syster, säg har du mig så kär?
∴ Sälj bort dina spännen och lös mig härifrån.» ∴;

16. »Och spännen så haver ja väl mera än som fem,
∴ men ingen för att sälja och lösa dig igen.» ∴;

17. Sjömännerna de kasta sina åror ut att ro,
∴ och sköna jungfrun vrider sina händer uti blo. ∴;

18. »Ack käraste sjömänner, ack väntan på mig än,
ja ser min fästman komma uti en gröner äng,
ja ser min fästman komma, han kommer i grön äng.

19. Ack käraste min fästman, säg har du mig så kär,
∴ sälj bort dina ringar och lös mig härifrån.» ∴;

20. »Och ringarna dem haver ja väl bara som två,
∴ den ena vill ja hålla, den andra kan du få.» ∴;

21. Sjömännerna de kasta sina åror ut att ro,
∴ och sköna jungfrun vrider sina händer uti blo. ∴;

22. »Mig hatar ju min fader, mig
hatar ju min mor.
mig hatar ju min syster och desslikes
min bror,
mig hatar ju min käraste på jorden.»
23. Förbannad var min fader, för-
bannad var min mor,
förbannad var min syster, desslikes ock
min bror,
förbannad var min käraste på jorden.»

I.

Hitis. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

1. .: Min fader och min moder, de
bodde på en ö, .:
.: de sålde mig bort för ett litet stycke
brö. .:
2. Sjömännerna de lägga sina årar
ut att ro,
sköna jungfrun hon vrider sina händer
uti blod.
3. »Käraste I min sjömän, I töven
litet än,
jag ser min fader komma, han kommer
i grön äng.
4. På landet så haven I gårdarna
fem,
sälj bort den ena och lös mig igen.»
5. »Nog har du tid att komma i det
hedniska land,
ingen vill jag sälja och lösa dig igen.»
6. Sjömännerna de lägga sina årar
ut att ro,
sköna jungfrun hon vrider sina händer
uti blod.
7. »Käraste min sjömän, I töven
litet än,
jag ser min moder komma, hon kom-
mer i grön äng.
8. Gullringarna haven I flera än som
fem,
säljen den ena och lösen mig igen.»
9. »Nog har du tid att komma i det
hedniska land,
ingen vill jag sälja och lösa dig igen.»
10. Sjömännerna de lägga sina årar
ut att ro,
sköna jungfrun hon vrider sina händer
uti blod.
11. »Käraste I min sjömän, I töven
litet än,
jag ser min fästman komma, han kom-
mer i grön äng.
12. På landet så haver du ämbeten
fem,
sälj det ena och lös mig igen.»
13. .: »På landet så haver jag äm-
beten fem, .:
.: och alla vill jag sälja och lösa dig
igen.» .:

OTRYCKTA J. (str. enl. A: 1—21, 23). Lappfjärd,
TEXTER. Härkmär. Sj. Maria Bergström. Uppt.
J. E. Wefvar 1875—76.
Översikt. K.¹ (1—21, 23). Nedervetil.
L. (1—21, 23). Korsholm, Voitby. Sj.
Johanna Forsman. Uppt. Th. af Reeth
1891.

M. (1—21). Vasa. Sj. Mathilda Laurén.
Uppt. Elin Koch.
N. (2—21, 23). Terjärv. Sj. Emmy
Lund, f. 1876. Uppt. Erla Lund 1928.
O. (1—21). Replot. Uppt. W. Sjöberg
1897.
P. (1, 10—21, 23). Närpes, Nämpnäs.
Sj. Johanna Strömbäck. Uppt. Joh. Dahl-
bo 1882—83.

¹ Var. fr. MU (S.L.S. 19, 119) är lika.

Q. (2—6, 8—10, 12—14, 16—18, 20, 21). Östra Nyland.

R. (6—9, 14—17, 2—5, 10—13, 18—21). Snappertuna. Uppt. E. Hedman 1909.

S. (1, 6—9, 14—17, 10—13, 18—21, 23. Str. 6—7 liksom 14—15, 10—11 och 18—19 äro förenade till en strof). Snappertuna. Uppt. W. Brenner 1910—1913.

T. (1—9, 14—17, 10—13, 18—21, 23. Oregelbunden strofbyggnad. Verserna 7^a, 15^a, 11^a och 19^a sjungas i repris). Kimito, Vestermark. Sj. G. A. Kronström. Uppt. Vivi Peters 1916.

U. (2, 4—6, 8—10, 12—14, 16—21).

Houtskär, Äppelö. Sj. Anderetta Blomkvist, f. 1866. (Lärt visan av sin morbror, c:a 84 år gammal). Uppt. G. Dahlström 1924.

V. (2—5, 8, 9, 16, 17, 12, 13, 20, 21, 23). Esbo, Gröndal. Sj. Linnea Forsberg. (Lärt visan av en gubbe Lindstedt från Vichtis). Uppt. G. Dahlström 1932.

X. (1—3, 8, 9). Ingå, Bastö. Sj. Klara Granroth, f. 1861. Uppt. Otto Andersson.

Y. (2, 3, 23). Esbo, Gröndal. Sj. Terese Österberg. Uppt. G. Dahlström 1932.

Z. (2, 3). Helsinge, Kårböle. Sj. Augusta Nymalm. Uppt. Fridolf Andersson.

Avvikelser i J—Z enligt A.

¹ Det bodde en bonde (allt) uppå en ö S, T, X — ^{1a} D. s. bort mig J; mig bort P; för ett litet s. b. J, P; D. s. ju mig borta ja för... L; D. s. sin dotter allt för en beta b. M; Han sålde bort sin dotter för... T; Han s. sin dotter för en halva b. S, X.

² S. d. kasta K, M, N, T, X, Y; Sjömännen de sänka V; hiva J, L, U; skivade O; låtta R; När sjömänner lyfta Q; De sjömän de lyfte Z; årar J, L—N, R, V, Y; över bord J, Q, R, U, Z; ut ombord Y; till flods K; ut att ro L, M, T; till att ro NV — ^{2a} Sköna j. hon... N, X; Skön j. hon... J, L, M; O. s. Anna... V.

³ I töven liten s. J, M; I töven så liten s. K; I stanna litet här N; ni töven litet än Q; visst töven I en s. L; Ack hör ni s. ack väntan ä. e. s. R; Ack hören I s. I väntan litet än T; Och hören I s. och biden en liten s. Y; Kära mina s. Z, X; dröjer(n) litet än Z; I väntan en s. X; Käraste sjömänner, stannen nu e. s. V — ^{3a} Jag... komme och lösa mig igen T; Jag... komme allt uti en grön l. Y; Där ser jag m. f. [komma]... M; allt på en gröner äng N; grönan lund K; gröner lund R, V; i rosendelund X; han löser mig igen Z; Törhända att min f. kan lösa mig igen Q.

⁴ Kära ni m. f. J—L, Q; Kära du m. f. M, N; Ack hör du m. f. R, T, V; Och käre mine f. och löser m. i. U; ni har hållit mig så huld J; ni (du) håller mig så kär K, N; du höll ju mig så kär M; som hållit mig så kär T, V; visst håller ni mig kär L; ni viljen mig så väl Q; vad jag nu säger dig R — ^{4a} Sälj bort dina h. N; Sälj en av dina gårdar M; Sälj bort mina gårdar V; Sälj en a. e. gullgårdar L; Sälj bort guldslottena T; och lös m. m. dem T, V; Sälj en a. e. gårdar kom lösen mig igen K; lösa mig igen J, L—N; Ni säljen edra gårdar och lösen m. igen Q; Och säljer ett guldslott och löser m. därmed U; S. dina guldur och lös mig härifrån R.

⁵ [dem] J, R; Gårdar... K; Gårdar så h. j. V; Gullslottena de h. j. T; ej mera O; [ej] flere ä. s. f. J, R; J, ej flera ä. s. f. N, T, V; Gårdarna har j. icke flere än fem M; Gårdarna dem h. j. flere än f. Q; Gullgårdarna de h. j. ju flere ä. s. f. L; Gullslotten så h. j. flera ä. tre U; Gullurena h. j. endast bara två R — ^{5a} Men intet för a. sälja T; M. ingen för a. s. K; M. ingen till a. sälja M; M. ingen s. till a. s. L; M. inga s. a. s. J; M. ingen del skall s. Q; Och ingen kan jag sälja V; Dem kan jag inte sälja N; och lösa d. i. J, K, M, N, Q; och lösa d. med dem T, V; M. i. till att sälja och l. d. med U; Inte kan jag sälja och lös d. härifrån R.

⁶ ^{1a} vers ² *upprepas i samtl. var.*; S. d. kasta s. å. över bord S — ^{6a} vers ^{2a} *upprepas*; S. j. hon... S.

⁷ ^{1a} *enl. 3^a i samtl. var.*; Kära mina s. I väntan en s. S — ^{7a} *enl. 3^a*; komma i rosendelund S; komma uppå en gröner äng T (² *ggn enl. 3^a*).

⁸ ^{1a} *enl. 4^a* J—O, Q, R, T—V; Kära du min m. du haver ej fler än guldringarna två S, X — ^{8a} *enl. 4^a* J—O, Q, R, T—V; kistor J, K; guldskrinerna T; gullbyggningar L; ringar Q; dina guldkeder M; dina daldrar N; dina schalar V; dina örhängen R; ett guldskrin U; Den ena kan du sälja och l. m. igen S, X.

⁹ ^{1a} *enl. 5^a* J, L—O, Q, R, T—V; flera än som tre K; Int haver jag fler (mer) än g. två S, X — ^{9a} *enl. 5^a* J—O, Q, R, T—V; M. i. kan jag sälja och l. d. i. S, X.

¹⁰ ^{1a} vers ² (*resp. 6^a*) *upprepas*; de hiva s. årar ut om bord P — ^{10a} vers ² (*resp. 6^a*) *upprepas*; Skön j. hon... P.

¹¹ ^{1a} *enl. 3^a* J—O, R—T; O. k. ni s. I töven liten s. P — ^{11a} *enl. 3^a* J—P, R—T.

¹² ^{1a} *enl. 4^a* J—O, R, T—V; du håller mig så kär P; du vill mig så väl Q — ^{12a} *enl. 4^a* J—O, R, T—V; *enl. 8^a* S; klockor J, N; gullklockor L; guldkedar R; gullsvärdena T; mitt guldur U; hästar O, V; S. bort din

guldklocka och lösa m. igen P; Du säljer d. klockor och löser m. i. Q; Kära d. m. b. du haver ej fler än guldsadlarna fem S.

13¹ *enl.* 5¹ J, L, N, O, Q, R, T—V; *enl.* 9¹ S; inte flera än två K, M; Guldklockorna har jag ju mera ä. s. fem P — 13² *enl.* 5² J, L, N, O, Q, R, T—V; *enl.* 9² S; Den ena skall nyttjas, den andra skall stå K, M; Men i. står a. s. och lösa dig igen P.

14 *str.* 2 (*resp.* 6) *upprepas.*

15 *enl.* 3 (*resp.* 7 *el.* 11).

16¹ *enl.* 4¹ J—O, Q, R, T—V; *enl.* 12¹ P, S; guldstjärnorna S — 16² *enl.* 4² J—O, Q, R, T—V; *enl.* 12² P, S; guldskrin K, M; guldringar P, R; gullskorna T; klockor V; Schalar N; din guldked U; din klädningar Q; en a. d. kedjor J; en a. d. guldkedjor L; en a. d. silkklädningar O.

17¹ *enl.* 5¹ J—O, Q, R, T—V; *enl.* 9¹ S; *enl.* 12¹ P — 17² *enl.* 5² J—O, Q, T—V; *enl.* 9² S; *enl.* 12² P; Det ena på mitt finger, det andra går i lån R.

18 *str.* 2 (*resp.* 6) *upprepas.*

19¹ *enl.* 3¹ (*resp.* 7¹ *el.* 11¹); O. k. mine sjömän och väntan litet än U — 19² *enl.* 3² (*resp.* 7² *el.* 11²); Jag väntar min fästman, han löser mig igen U.

20¹ *enl.* 12¹; guldkronorna S — 20² *enl.* 12²; ett a. d. skepp K, M; ett a. d. guldskeppen L; ett av skeppen P; skepp R; skeppor J; Du säljer ditt guldskepp U; ringar N, V; gullringarna T; guldklockor O; kronor Q.

21¹ *enl.* 5¹; än som två N, V; ej mindre än som fem O; flere än sju U — 21² *enl.* 5²; Och alla stå (de) att s. J, K, P; Men alla till att sälja M; och lösa dig igen J, K, M, P; Men alla stå till att s. L; Dem alla vill jag sälja O; för att lösa dig igen L, O; Båda vill jag sälja och lös dig härifrån R; Och alla vill jag sälja och lösa dig, min brud U; Den ena skall jag sälja, den andra kan (*el.* skall) du få N, Q, S, T, V.

23¹ vare K, L, N, Y; [min] N, Y; din fader . . . din mor J, K, L, S; Intet har jag f. och

intet har jag m. P — 23² F. var m. syster T, V; [min] N, Y; F. var din s. J, K, L, S; f. var din bror S; f. var min b. V; också din lille b. J; också min lille b. T, Y; och ävenså din b. K, L; Och intet har jag syster och intet har jag bror P — 23² Förbannad vare hela mitt släkte N; Förbannat vare hela ditt släkte K; Förbannade de sjömänner som togo dig ombord L.

O m k v ä d e. Jag må väl aldrig k. *el.* Du har väl tid att k. *el.* Du får väl aldrig k. till det hedniska land att förödas J; Jag må väl aldrig k. *el.* Du har ju (väl) tid att k. *el.* Du får nu aldrig k. till det hedniska land K; Du har väl till att k. *el.* Att du ej må k. till det hedniska land L; Jag må nu aldrig k. *el.* Du må nu gärna k. *el.* Du får nu aldrig k. till det hedniska land M; Att jag ej måtte k. *el.* Du måste ju väl k. *el.* Att du ej måtte k. till det hedniska land N; Jag må väl aldrig k. *el.* Du skall väl aldrig k. till det hedniska land O; Jag har ej *el.* Du har ej tid att k. *el.* Att jag månd aldrig k. *el.* Och ändå slapp jag k. till det hedniska landet P; Ty hon (du) skall nu föras *el.* Förrän jag skall föras *el.* Ty aldrig skall du föras till det judiska land Q; Hon vill ej *el.* Jag ville ej *el.* Du måste *el.* Du bör ej på det hedniska land R; Du må nu k. *el.* Ty jag vill ej k. *el.* Du må ej k. till det judiska land S; Gud nåde den som kommer *el.* De må alla komma till det hedniska land T; Gud låt mig aldrig k. *el.* Du må ju välan k. *el.* Gud låt dig aldrig k. till det hedniska land U; Att jag ej till *el.* Du måst till *el.* Som sade att jag måst till det hedniska land V; Ty du må nu välan k. till det judiska land X; Ty hon vill aldrig k. *el.* Om jag skall k. till det judiska land Y; Skall jag nu k. *el.* Förren jag skall k. på det judiska land Z — att förödas J; att förstöras K, L; och förstöras M; att förärvas Q; att där bliva förräder O; för eder P; till att vandra N, R, S, T, U, X, Z; för att vandra V, Y.

54. Sillibrand och stols Margareta.

a. FB, I.N.E. Saml. O. A. (C)

MELODI.

a. Åb, Finby, Pettu.
Sj. Tilda Troberg.

Uppt. Otto Andersson.

Förs-ta gå-van hon av sin svär-mo-der fick: Ni - e år skall du
gå med bar-net ditt. Mig väc-ker så lönn-li-ga sor-gen.

A. HI, S.L.S. 82, 79.

B. »Silebrand», NA, S.L.S. 352, 98.

C. »Svärmors gåva», FB, I.N.E. Saml. O. A.; även S. Grönfors saml. (a)

TEXT.
Översikt.

A.

Hitis, Vänö. Sj. av en 75-årig syttningskvinna, M. Blomberg. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

1. Sillibrand var en oviser man,
— allt under den linden så gröna —
han gifte sin dotter i främmande land.
— I riden så varliga genom lunden med
hennes —

2. När som hon kom i det främmande
land,
där kände hon varken kvinna eller
man.

3. Stols Margareta frågade svärmod-
ren åt:
»Hur länge pläga kvinnor med barnen
här gå?»

4. »Fyrtio vickor allt med sju år,
så länge pläga kvinnor med barnen gå.»

5. »Fyrtio vickor det vet jag för-
visst,
så länge gick Maria med Jesum Krist.»

6. Stols Margareta frågade svärmod-
ren åt:
»Huru skall jag komma härifrån?»

7. »Jag vet ej annor råd,
än vi få fara härifrån.»

8. Stols Margareta frågade körsven-
nen åt:
»Hur skall jag komma härifrån?»

9. »Fålan han går uti hagan,
och karmarna hänga i svalan.»

10. Körsven han salar upp sin gångare grå,
då sätte han där stols Margareta uppå.

11. När som de kommo åt lunden,
så gingo karmarna sönder.

12. »Nu vet jag ingen råd,
än ni får rida, och jag får gå.»

13. Sillibrand han gångar sig opp i högans loftes svala,
där fick han se sin dotter i lunden fara.

14. »O velis mig, velis mig, vad jag nu ser,
jag ser min dotter, hon kommer till mig.»

15. »Och kära min fader, glädjens ej åt mig,

och liten är den glädjen, som ni ser med mig.»

16. När som hon kom på sin kära faders gård.
»Gå in i det ena (rummet) din håg leker på!»

17. Sillibrand breder ut sin kappa blå,
där födde hon skarska svenbarn två.

18. Upp sättes svenbarn och krusar upp sitt hår.
»Nu är vi fyrti vickor och med sju år.

19. Är vi nu öde att äta detta bröd,
— allt under linden den gröna —
så skall vi söka vår kära moders död.»
— I riden så varliga genom lunden med henne —

B.

Nagu, Nötö. Sj. Svea Jansson, f. 1905. Uppt. Greta Dahlström 1923.

1. Silebrand körd sig upp åt höga loftet svala,
— allt under den linden så gröna —
då fick han se sin dotter i lunden far.
— I rider så vad lega genom lunden med henne —

2. »Väl äst mig, väl äst mig, vad jag nu ser,
jag ser min dotter, hon kommer till mig.»

3. Silebrand femnar ut kappan blå,
där föder hon två karska svenbarnen små.

4. »Hör ni, min svärmor, vad jag frågar eder åt:
Hur länge plägar kvinnan med barnen gå?»

5. »Fyrtyo veckor, det vet jag förvisst,
så länge gick Maria med Jesus Krist.

6. Fyrtyo veckor allt medan sju år,
så länge plägar kvinnan med barnen gå.»

7. »Min svärmor skall jag giva min silvergoda kniv,
hon har nu förrätt mitt unga liv.

8. Min moder skall jag giva min silkesticka särk,
hon har ju för mig lidit både sveda och värk.

9. Min fader skall jag giva min gångare grå,
som han skall rida till kyrkan på.

10. Min broder skall jag giva mina handskar små,
som han skall ha likvart han går.

11. Min syster skall jag giva mina gullringar sju,
som int jag har haft sen jag var brud.»

12. Det ena så förd hon till Kristi dop,
— allt under den linden så gröna —
det andra så för dom till kyrkogård.
— I rider så vad lega genom lunden med henne —

C.

Finby, Pettu. Sj. Tilda Troberg. Uppt. Thyra Renqvist.

1. Första gåvan hon av sin svärmoder fick:
»Nio år skall du gå med fostret ditt.»
— mig väcker så lönnliga sorgen —
 2. Lill Karin frågte till herr Peder så:
»Hur länge skall en kvinna med fostret gå?»
 3. »Fyrtio veckor är det förvisst.
Så gick Maria med Jesum Krist.»
 4. När som det led till det nionde år,
då ville hon hem till sin fader gå.
 5. Herr Peder sade till småsvenner så:
»Gåen och sadlen gångaren grå.
 6. Kören så vackert över den bro,
att I ej väcken hundar och gören oro.
 7. Kören så vackert genom den by,
att I ej väcken människor och gören stort gny.»
 8. När hon kom till sin faders gård,
där fadren ute för henne månd stå,
 9. »Välis mig och välis mig, vad jag nu ser,
nu ser jag min dotter hemkomma till mig.»
 10. »Kära min fader, I gläds ej åt mig.
Det är ej stor glädje som följer med mig.
 11. Härifrån for jag då jag var ung,
nu kommer jag igen, nu är jag så tung.
 12. Härifrån for jag då jag var mö,
nu kommer jag igen, nu skall jag ock dö.»
— mig väcker så lönnliga sorgen —
-

55. Klosterrovvet.

MELODI.
Översikt.

a. IÅ, Nyl. III, 51. (C)	publ. Några prof n:r 4; även MU, S.L.S. 19, 826. (D)
b. PA, S.L.S. 16, 219. (B)	g. PA, S.L.S. 16, 213. (B)
c. FB, I.N.E. Saml. O. A.	h. SN, S.L.S. 204, 285; även I.N.E. Saml. O. A.
d. BO, I.N.E. Saml. O. A. (I)	i. SN, S.L.S. 8, 18. (H)
e. ES, I.N.E. Saml. O. A. (A)	j. HO, S.L.S. 318, 98.
f. LF, R3, 165, 260; även S.L.S. 82, 378, S.L.S. 125, 44, S.L.S. 126, 4;	

Varianter. a. NI, Ingå.

Herr Karl till sin fos-ter-mo-der gick. Han frå-ga-de
hen-ne om råd. Hur skall jag, hu-ru skall jag den jung-fru ur
klostret få? Herr Karl han so-ver al-le-na.

b. Åb, Pargas.

Uppt. Karl Ekman 1890.

Prins Karl han drömde en dröm i natt på nat-te-sän-gen där han
låg, hur han skull gå att fri-a allt upp till En-ge-land.
Men prins Karl han so-ver al-le-na.

c. Åb, Finby.

Sj. Karl Vikström.

Uppt. Otto Andersson.

Prins Karl in till sin mo-der gick och frå-ga-de hen-ne råd, hur han skul-le

gö - - ra att jungfrun från klostret få. Prins Karl so-ver al - le - na.

- d. *Nl, Borgå, Kurböle.*
Sj. *Lovisa Blomkvist, f. 1846.* Uppt. Otto Andersson.

Herr Karl in till sin fos-ter-mor gick; han frå-ga-de sig om råd, allt
hu - ru han den jung-frun sku få, som up - på klost-ret går. Herr
Karl so - ver al - le - na.

- e. *Nl, Esbo.*
Sj. *Johanna Lindström, f. 1839.* Uppt. Otto Andersson.

- f. *Öb, Lappfjärd, Dagsmark.*
Sj. *Karl Gust. Lång.* Uppt. O. R. Sjöberg 1875.¹

Herr Karl han till sin fos-ter-mo-der gick och frå-ga-de hen-ne om
råd, hur han den skö - na jung - frun i klost-ret mån-de
få. E - - me - dan Karl, e - - me - dan Karl so-ver al - le - - na.

¹ Upptecknaren anges i R 3, 165, 260 oriktigt vara Sjögren.

g. Åb, Pargas.

Uppt. Karl Ekman 1890.

Prins Karl dröm-de en dröm i natt på nat-te-sän-gen
 där han låg, hur han skull gå att fri--a allt
 upp till En-ge-land. Men Prins Karl han so-ver al-le--na.

h.¹ NI, Snappertuna.

Uppt. E. Hedman 1909.

Kung Karl upp till fos-ter-mod-ren gick och frå-ga-de hen-ne för
 råd, hur han skul-le få den jung-frun, som å klost-ret sit-ta
 må. Kung Karl so-ver al-le--na.

i. NI, Snappertuna.
Sj. *Edla Tententus*.

Uppt. Anna Bengelsdorff 1889.

Herr Karl upp till sin mo-der gick, han frå-ga-de hen-ne om
 råd, hu-ru han den skö-na jom-frun från klos-tret skull kun
 få. Men si herr Karl han so-ver al-le--na.

j. Åb, Houtskär, Träsk.
Sj. *Hilda Jansson*.

Uppt. Bertil Malm 1920.

Herr Karl till sin fos-ter--mo-der gick, han frå-ga-de

¹ Var. fr. SN (Saml. O. A.) lika.

hen - ne om råd: Hu - - ru skall jag den jung-frun ur
klost - - ret få? Herr Karl han so - ver al - - le - na.

A. ES, Svenssons saml. 6, 5. (e)	E. »Prins Karl», HI, S.L.S. 82, 119.	TEXT.
B. »Prins Karl», PA, S.L.S. 16, 213. (b, g)	F. »Kung Karl», SN, W. Brenners saml. 10.	Översikt.
C. »Herr Karl», IÅ—LT—PO—SI, Nyl. III, 51. (a)	G. »Herr Karl», SN, W. Brenners saml. 18.	
D. LF, R3, 165, 260; publ. Några prof 13; även MU, S.L.S. 19, 50. (f)	H. »Herr Karl», SN, S.L.S. 8, 16. (i)	
	I. BO, I.N.E. Saml. O. A. (d)	

A.

Varianter.

Esbo. Sj. Johanna Lindström, f. 1839 (lärt visan av sin mor). Uppt. A. P. Svensson 1910.

1. Herr Karl han gångar till sin fostermoder in, han frågade henne om råd, hur han den sköna jungfrun, som uppå slottet går, skull få? — men herr Karl han sover allena —	»Och lyster skön jungfrun till vakstuan gå och se herr Karl är död?»
2. »Och gör dig sjuk och gör dig död, och låt dig förläggas på bår. Låt ingen annan veta därå än dina drängar små.»	6. Herr Karls tu småa drängar de klädd sig i kläderna vit. »Och lyster skön jungfrun till vakstuan gå och se herr Karl i lik?»
3. Herr Karls småa drängar de klädd sig i kläderna gul. »Och lyster skön jungfrun till vakstuan gå och se herr Karl sjuk?»	7. Herr Karls tu småa drängar de klädd sig i kläderna blå. »Och lyster skön jungfrun till vakstuan gå och se herr Karl på bår?»
4. »Herr Karls tu småa drängar de klädd sig i kläderna svart. »Och lyster skön jungfrun till vakstuan gå och se herr Karl svag?»	8. Sköna jungfrun hon upp till sin fostermoder går och frågade henne om råd, om hon skulle till vakstuan gå och se herr Karl på bår.
5. Herr Karls tu småa drängar de klädd sig i kläderna rö.	9. »Ej beder jag dig, ej råder jag dig, ej heller så nekar jag dig, men akta dig väl för herr Karl, att han icke tager dig fast.»

10. Sköna jungfrun hon in i kamma-
ren går,
hon kammar och krusar sitt hår,
som hon skulle in till vakstuan gå
och se herr Karl på bår.

11. Sköna jungfrun in genom dör-
ren steg,
hon glimmade som en sol.
Men herr Karl, som på båren låg,
hans falska hjärta log.

12. Sköna jungfrun hon till hans
huvud gick
och klappa på rödblommand kind.
»Krist give du vore levande än,
visst hadde du varit min!»

13. »Sköna jungfrun hon till hans
fötter gick,
hon lyftar på svepeduk.
»Så sant som jag en syndare är,
så finns där liv ännu.»

14. Sköna jungfrun hon sig åt dören
gick,
hon ber sina vänner godnatt.
Men herr Karl, som på båren låg,
han tager henne fast.

15. »I båren ut min likebår,
I båren in min säng,
i morgon skall mitt bröllop stå
allt med min lilla vän.»
— men herr Karl han sover allena —

B.

Pargas. Uppt. Karl Ekman 1890.

1. Prins Karl drömde en dröm i natt
på nattesängen, där han låg,
hur han skull gå att fria
allt upp till England.
— men prins Karl han sover allena —

2. Prins Karl till sin moder gick;
han frågade modren sin,
hur han skull sköna jungfrun
allt ifrån klostret få.

3. »Du gör dig sjuk, du gör dig död,
du lägger dig på bår,
om du skall sköna jungfrun
allt ifrån klostret få.»

4. Prins Karls små drängar
di klädde i kläderna röd.
»Mig lyster sköna jungfrun,
kom se prins Karl är död.»

5. Prins Karls små drängar
di klädde i kläderna vit.
»Mig lyster sköna jungfrun,
kom se prins Karl är lik.»

6. Prins Karls små drängar
di klädde i kläderna blå.
»Mig lyster sköna jungfrun,
kom se prins Karl på bår.»

7. Och jungfrun till sin moder gick,
hon frågade henne råd,
om hon skull ned åt stugan gå
och se prins Karl på bår.

8.¹ »Och intet jag dig neka vill
ej heller neka kan,
men om du ner åt stugan går,
visst narrar Karle dig.»

¹ Str. 8 även sålunda: »Och intet jag dig nekar,
och intet jag dig ber.
Men ack när du kommer på konungens gård,
så akta han sviker dig.»

9. Och jungfrun in genom dörren
steg,
hon glemmade som en sol.
Prins Karls falska hjärta
de låg på bären och log.
10. Och jungfrun till hans kista steg,¹
hon klappade honom på knä.
»Ack herre medan du levde,
visst höll jag dig så kär.»
11. Och jungfrun till hans huvud
steg,
hon lyfte på svepeduk.
»Ack herre medan du levde,
visst var du vännen min.»²
12. Och jungfrun till hans kista steg,
hon klappade honom på kind.
»Si så sant herrn had levat,
visst had han varit min.»
13. Och jungfrun ut genom dörren
sprang,
- hon bad dem alla godnatt.
Prins Karl utur bären sprang,
och tog den jungfrun fast.
14. »I bären ut min likkistbår,
I bären nu in min säng.
Mig lyster, sköna jungfru,
kom vila sig här än.»³
15. I bären in bord och bänkar,
I bären in mjöd och vin.
Si så sant herren lever,
skall jungfrun bli kärestan min.»
16. Och jungfrun uti klostret var,
hon grät den långa natt.
»Jag tror det var en ängel,
som tog vår syster fast.»
17. Och denna visan är nu gjord
allt om en unger prins,
som tänkte sig ut att fria
allt upp till Engeland.
— men prins Karl han sover allena —

C.

Ingå—Lappträsk—Pojo—Sibbo.

1. Herr Karl till sin fostermoder gick,
han frågade henne om råd:
»Hur skall jag, huru skall jag
den jungfru ur klostret få?»
— herr Karl han sover allena —
- »Och behagar skön jungfrun ti vakstu-
gan gå
och se herr Karlen död?»
2. »Du gör dig sjuk, du gör dig död,
du lägger dig på bår,
låt ingen det få veta,
bara svennerna små.»
4. Herr Karls små drängar
va klädd i kläderna blå:
»Och behagar skön jungfrun ti vakstu-
gan gå
och se herr Karl på bår?»
3. Herr Karls små drängar
va klädd i kläderna röd:
5. Herr Karls små drängar
va klädd i kläderna vit:

¹ Eller: till hans fötter gick.² Eller: så sant som herren lever, så finns här liv ännu.³ Eller: »I bären ut min likkistsäng,
min bänkar och min bur.
I söndag skall mitt bröllop stå
allt efter dagarna sju.»

»Och behagar skön jungfrun ti vakstugan gå
och se herr Karlen lik?»

6. Herr Karls små drängar
va klädd i kläderna svart:
»Och behagar skön jungfrun ti vakstugan gå,
så skall det ske strax.»

7. Sköna jungfrun hon frågade
sin moder om råd:
»Skall jag nu till vakstugan gå
och se herr Karl på bår?»

8. »Och intet jag dig nekar,
ej heller jag dig ber,
men när du kommer till herr Karls gård,
herr Karl visst sviker han dig.»

9. Sköna jungfrun in genom dörren
steg,
hon glimmade som en sol.
Herr Karls falska hjärta
det uppå bären log.

10. Sköna jungfrun steg litet bättre
fram,
hon klappade honom på knä:
»Hade du länge levat,
visst hade du hållit mig kär.»

11. Sköna jungfrun hon steg litet
bättre fram,
hon klappade honom på kind:
»Och hade du länge levat,
visst hade du varit min.»

12. Sköna jungfrun steg litet bättre
fram
och lyfte på svepeduk:
»Så sant som jag lever,
så finns här liv ännu.»

13. Sköna jungfrun ut genom dörren
steg,
sina vänner hon bjuder godnatt.
Men herr Karl han sprang opp av bären
och tog den jungfrunen fatt.

14. »I bären ut min likebår,
I bären ut min säng,
så sant som jag lever,
så håller jag jungfrunen.

15. I bären ut min likebår,
I skuren i mitt golv,
i morgon så skall mitt bröllop stå,
ja innan klockan tolv.»

16. De andra jungfrur i klostret satt,
de gräto den hela natt:
»Förvisst det var en ängel,
som tog vår syster fatt.»
— herr Karl han sover allena —¹

D.

Lappfjärd, Dagsmark. Sj. Karl Gust. Lång. Uppt. J. E. Wefvar 1875—1876.

1. Herr Karl han till sin fostermoder
gick
och frågade henne om råd,
hur han den sköna jungfrun
i klostret mände få.
— emedan Karl, emedan Karl sover al-
lena —

2. »Ilägg dig sjuk, ilägg dig död,
ilägg dig uppå bår,
strax du den sköna jungfrun
i klostret mände få.»

3. Jungfrun hon till fostermodern
gick,

¹ I en uppt. från Pojo lyder omkv. i de fyra sista stroferna: Herr Karl han ej sover allena.
Not i Nyl. III.

hon frågade henne om råd,
om hon skulle till bakstugan gå
och si herr Karl på bår.

4. »Intet jag dig neka vill,
ej heller så beder jag dig,
men akta dig, det säger jag,
att Karl förräder dig.»

5. Jungfrun hon in genom dören
steg,
hon glämmade som en sol,
men herr Karl, som på bären låg,
hans falska hjärta log.

6. Jungfrun till hans fötter steg
och klappade honom på knä.
»Krist give du ha levat,
så visst du finge mi.»

7. Och jungfrun till hans huvud steg
och klappade honom på kind.
»Krist give du ha levat,
så visst du vore min.»

8. Och jungfrun hon till dören gick
och bad sina vänner go natt.
Men herr Karl som på bären låg,
han fick den jungfrun fast.

9. »I bären ut min likebår,
I bären in (ut) min säng,
i natt så skall jag sova
me klisternunnan min.

10. I bären ut bol och bänkar,
I bären in mitt skrin,
i dag skall mitt bröllop stå
me klisternunnan min.»

12. Och alla de nunnor i klister var,
de dansade alla i ring.
»Och Krist give en sådan ängel,
som tog oss alla omkring.»

12. »Och alla de nunnor i klister var
de dansade var för sig.
»Krist give en sådan ängel,
som tog oss alla omkring.»
— emedan Karl, emedan Karl sover
allena —

E.

Hitis, Rosala. Sj. M. L. Hollsten. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

1. .:; Prins Karl han till sin moder
gick,
han frågade henne om råd, .:;
huru han sköna jungfrun
av klostret månne få.
— prins Karl sover allena —

2. »Gör dig sjuk och gör dig död,
och lägg dig uppå bår,
så kan du lättast jungfrun
av klostret narra få.»

3. Prins Karls småa drängar
va klädd i kläderna röd.
»Behagar sköna jungfrun
kom se prins Karlen död?»

4. Prins Karls småa drängar
va klädd i kläderna vit.

»Lyster sköna jungfrun
kom se prins Karlen lik?»

5. »Prins Karls småa drängar
va klädd i kläderna blå.
»Behagar sköna jungfrun
kom se prins Karl på bår?»

6. Jungfrun till sin moder gick,
hon frågade henne om råd,
om hon skull få gå sia
prins Karl uppå bår.

7. »Intet jag dig nekar,
och intet neka vill,
så sant som han har levat,
så hade han narrat dig.»

8. Jungfrun in i kammaren steg,
hon glimmade som en sol,
Prins Karls falska hjärta
det låg på bären och log.

9. Och jungfrun till hans huvud steg,
hon klappade honom på kind.
»Krist give du har levat,
visst hade du varit min.»

10. Och jungfrun till hans fötter steg,
hon klappade honom på tå.
»Så sant som du hade levat,
visst hade du varit min.»

11. Och jungfrun hon lyfte på sve-
peduk,
hon såg att där var liv.
»Så sant som Gud i himmelen,
så finns här liv ännu.»

12. Och jungfrun ut genom dörren
språng,
hon bad sina vänner god natt.
Prins Karl upp av bären språng,
han nappade jungfrun fast.

13. »Och bären ut min likebår,
och hämtan in min säng,
så sant som Gud i himmelen,
så är nu jungfrun min.

14. Och bären in bord och bänkar,
och hämtan in mjöd och vin,
i söndag skall mitt bröllop stå
med klosterjungfrun fin.»

15. .: Och alla jungfrun i klostret var,
de grät en långan natt. .:
»Jag tror det var en ängel,
som tog vår syster fast.»
— prins Karl sover allena —

OTRYCKTA F. (str. enl. A: 1—3, 5, 7—9, 11, 12, 12 a,
TEXTER. 13—15, 15 a). Snappertuna. Uppt. W.
Översikt. Brenner 1910—13.
G. (1—3, 5—9, 11, 12, 12 a, 14, 15, 15 a).
Snappertuna. Uppt. W. Brenner 1910—13.

H. (1—3, 5, 7, 6, 4, 11, 13, 12, 14, 15 a,
15). Snappertuna, Norrby. Sj. Edla Tenle-
nius. Uppt. Anna Bengelsdorff 1889.

I. (1—3, 6, 7, 4, 8, 9, 11, 12—15). Borgå,
Kurböle. Sj. Lovisa Blomkvist, f. 1846.
Uppt. Otto Andersson 1908.

Avvikelser i F—I enligt A.

1¹ Kung Karl F; upp till s. f. gick F, G;
upp till sin moder gick H; in till s. fostermor
gick I — 1² Och frågade. . . F, G; H. f. sig
om r. I — 1³ Hur skall jag den s. j. få F;
H. h. skulle den jungfrun få G; Allt huru
h. d. jungfrun sku få I — 1⁴ Från klostret
skull kunn få H; S. u. klostret går I; S. i
klostret sitta må F, G.

2¹ Du gör d. s. du. . . H, I — 2² O. lägg
dig uppå b. F, G; Du lägger dig på b. H, I
— 2³ Låt ingen det få veta I; Så kan du den
jungfrun få G; Så skall du väl den jomfrun
H; Så skulle du den jungfrun få I — 2⁴ Blott
dina svenner s. F; Från klostret kunna få
H; vers 1⁴ *upprepas* i G, I.

3¹ Kung K. s. svenner F; båda drängar
H; Till jungfrun kom små svenner I —
3² Var(der) klädda. . . F, G; Va klädd. . . I;
Va klädda i klädren g. H — 3³ Behagar
sköna. . . F, G; till bakstugan g. G; sköna
jomfrun på vaktstugan g. H; till Karls
gård g. I — 3⁴ O. s. kung Karl F; [Och se]

G; ligger s. F, G; O. s. unga Karl I; är sjuk
H, I.

4¹ vers 3¹ *upprepas* i H, I — 4² enl. 3²
H, I — 4³ vers 3³ *upprepas* i H, I — 4⁴ Så
skall de ske nu strax H; De ska ske nu
snart I.

5¹ vers 3¹ *upprepas* i F, G, H — 5² enl. 3²
F, G, H — 5³ vers 3³ *upprepas* i F, G, H —
5⁴ enl. 3⁴ F, G, H.

6¹ vers 3¹ *upprepas* i G, H, I — 6² enl.
3² G, H, I — 6³ vers 3³ *upprepas* i G, H, I —
6⁴ enl. 3⁴ H, I; i lik I.

7¹ vers 3¹ *upprepas* i F—I — 7² enl. 3² F—
I; klädren grå H — 7³ vers 3³ *upprepas* i F—
I — 7⁴ enl. 3⁴ F, H, I.

8¹ Jungfrun upp (el. in). . . gick F, G, I
— 8² enl. 1² I; O. f. h. på lov F — 8³ skulle
få F, G; t. bakstugan g. F; till Karls gård
g. I — 8⁴ Att se. . . G; kung Karl ligga p.
b. F; unga Karl I.

9¹ Intet jag dig nekar F, G; Intet jag dig
neka vill I — 9² E. h. jag dig ber F, G, I —

9⁸ M. a. d. därföré F; M. a. d. att icke G; M. a. den karlen bedrager dig I — 9⁴ Att kung Karl ej bedrager dig F; Herr Karl bedrager dig G; För han vill bli din man I.

11¹ Och j. innanför d. s. F, G; S. jomfrun. . . H; [Sköna] I — 11³ Kung (*el.* Herr) Karls falska hjärta F—H; Och Karl. . . I — 11⁴ Det låg på bären och log F, G; På bären låg och log H.

12¹ [Sköna] I; S. jomfrun till. . . H; Jungfrun steg litet bättre fram F, G — 12² O. klappade p. hans k. F, G; Hon klappade honom på k. H; Hon k. p. vitan k. I — 12³ K. g. kung (*el.* herr) Karl hade levat F, G; K. g. du har levat H; Ack give Gud du levde än I — 12⁴ V. had (*el.* har) han v. m. F, G; V. har d. H; blivit m. H, I.

12 a¹ *vers* 12¹ *upprepas* i F, G — 12 a² *enl.* 12²; hans bröst F, G — 12 a³ *vers* 12³ *upprepas* i F, G — 12 a⁴ *enl.* 12⁴; varit min tröst F, G.

13¹ *vers* 12¹ *upprepas* i F; Och j. till. . . I; S. jomfrun till h. f. steg H — 13² Och lyfte p. vitan linn I; Och känner på hans fot F; Hon klappade honom på knä H — 13³ Så s. s. jag här lever F; Ni säger vad

ni säga vill I; Krist give du hade levat H — 13⁴ Men här är livet in I; Så lever kung Karl än F; Visst har du mig hållit kär H.

14¹ Jungfrun utanför d. steg F, G; S. jomfrun ut H; genom d. steg H, I — 14² Hon bjöd. . . H; Och bad. . . I; sina svenner F; Hon bad små svenner g. n. G — 14³ Och Karl. . . I; Kung Karl upp utav bären sprang F; Herr K. upp utav b. steg (*el.* sprang) G, H — 14⁴ Och fick den jungfrun fatt F, G; Och fick den jomfrun fast H; H. tog den jungfrun fast I.

15¹ I fören ut G, I; m. bäre G; min likesbår I; min bår F — 15² Ni bäddar upp m. s. I; Och skuren nu mitt golv H; I hämtan mjöd och vin F — 15³ Nu har jag fått den jungfrun I — 15⁴ Med allra kärestan min F; Allt uti en grön äng G; Ja när som klockan tolv H; Som jag har vänt så läng I.

15 a¹ I skuren mina bänkar F, G; I bären ut mitt skåp och skrin H — 15 a² I sopen rent mitt golv F, G; *vers* 15² *upprepas* i H — 15 a³ *vers* 15³ *upprepas* i F—H — 15 a⁴ Allt (*el.* Ja) innan klockan tolv F—H.

O m k v ä d e. Men si herr. . . H; Herr K. sover a. F, G, I.

56. Skön Anna.

MELODI.

Översikt.

a. VÅ, I.N.E. Saml. O. A. (B)	g. HO, S.L.S. 367, 76.
b. FÖ, I.N.E. Saml. O. A.	h. BO, I.N.E. Saml. O. A. (F)
c. ES, I.N.E. Saml. O. A. (D)	i. NA, S.L.S. 352, 56. (E)
d. KA, Nyl. III, 13. (A)	j. KÖ, S.L.S. 383, 36.
e. PO?, I.N.E. Saml. O. A.	k. FB, I.N.E. Saml. O. A.
f. KÖ, S.L.S. 383, 37.	

Varianter.

- a. Åt, Vårdö.
Sj. *Serafina Björklund.* Uppt. Otto Andersson.

Skön An - na hon gick till hav - stranden ned att se sig om -
kring för - - vi - da. Så kom där till hen - ne en
un - ger konungsman, han hä - sa - de hen - ne så bli - da.

- b. Åt, Föglö.
Sj. *Ingeborg Sundholm.*¹ Uppt. Otto Andersson.

Skön An - na hon gin - ge till havsstranden ned att se sig om -
kring för de vi - da. Till hen - ne så kom där en
ung ko - nungs - man, han hä - sa - de hen - ne för bli - da.

- c. Nl, Esbo.
Sj. *Johanna Lindström*, f. 1839. Uppt. Otto Andersson.

¹ Inlärd av en tjänstflicka hos fru Merus i M:hamn. Kan möjligen vara en variant av Vårdövarianten, förmedlad genom Ekmans arr. för bl. kör. *Anm. av uppt.*

d.¹ *Nl*, Karis.

God dag, god dag, min skön An - na i dag, skön
An - na min ro - sa och min blomma. Mig skall du föl - ja i
främ-man-de land, och rö - - da gull - kro - nan själv bä - - ra.

e. *Nl*, Pojo?

Sj. Herman Vendell.

Uppt. Otto Andersson.

Skön An - na hon gick sig till fos-ter-mo-der in och kal-la hen-ne
fru och furs - tin - - na. Och får jag in - te gå till herr
Pe - - der i dag, ty det är min en-das-te be - - gå - ran.

f. *Ål*, Kökar, Helsö.

Sj. Gustava Nordberg, f. 1859.

Uppt. Greta Dahlström 1925.

¹ Orig. tonart a-moll.

g. Åb, Houtskär, Lempnäs.
Sj. *Anderina Vallenius*, f. 1857.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

h. Nl, Borgå, Kurböle.
Sj. *Lovisa Blomkvist*, f. 1846.

Uppt. Otto Andersson 1908.

Skön An - - na hon kas - ta en hal - ver gull - ring, och
un - ga bru - den kas - ta den and - ra. Si så go - da syst - rar ha
vi va - rit förr, som rin - gar - na ram - la till - sam - mans.

i. Åb, Nagu, Löckholm.
Sj. *Amanda Mickelsson*, f. 1861.

Uppt. Greta Dahlström 1923.

Skön An - na hon gån - gar sig till - sjö - a - strand; där spat -
se - rar hon så vi - da. Till hen - ne så kom en
ung och fa - ger man. Han häl - sa - de på hen - ne så bli - da.

j. Ål, Kökar, Helsö.
Sj. *Franselia Hamberg*, f. 1908.

Uppt. Greta Dahlström 1925.

k. Åb, Finby.

Sj. *Gustava Busk*, f. 1842.

Uppt. Otto Andersson.

Un - ga bru - den kas - ta - de en hal - - ver gull - ring. Skön
An - na hon kas - ta - de den an - - dra. Så kä - ra de vo - ro de
sys - trar - na två, att rin - gar - na de run - no till - sam - mans.

A. KA, Nyl. III, 13. (d)

B. VÅ, I.N.E. Saml. O. A. (a)

C. »Skön Anna och herr Peder», KY,
Nyl. III, 16.

D. ES, Svenssons saml. 6, 14. (c)

E. NA, S.L.S. 352, 57. (i)

F. BO, I.N.E. Saml. O. A. (h)

TEXT.
Översikt.

A.

Karis.

Varianter.

1. »God dag, god dag, min skön Anna i dag,
skön Anna min rosa och min blomma.
Mig skall du följa i främmande land
och röda gullkronan själv bära.»
2. »Nej intet vill jag följa dig i främmande land
och röda gullkronan få bära,
till mig haver friat en annan en ren,
åt den jag tillbjuder min ära.»
3. »Bjud dig äran och bjud dig vem som vill,
skön Anna min rosa och min blomma,
och mig skall du följa i främmande land
och röda gullkronan få bära.»
4. »Nej intet skall jag kunna följa dig i främmande land
och röda gullkronan få bära,
förrän du räcker mig din fulltrogna hand,
att jag ock må bära den med ära.»
5. De levde i åren, de levde i sju,
sju söner de avlade tillsammans;
men när det led till det åttonde år,
då fäste sig herr Peder en annan.
6. Skön Anna hon går sig till svärmodren in,
kalla henne fru och furstinna:
»Männe herr Peder låter viga sig med mig i dag,
att jag skall röde gullkronan få bära?»

7. Svärmodren går sig till herr Peder in:
»Ett, vad jag dig ville fråga,
skall du låta viga dig med skön Anna
i dag,
att hon skall röde gullkronan få bära?»
8. Herr Peder han går sig till skön Anna in:
»Ett, vad jag dig ville fråga,
vad vill du din unga brud till morgon-
gåva ge,
för att få hennes vänskap bekomma?»
9. »Åt henne vill jag giva mina ut-
slitna skor,
som jag har utslitit med möda,
åt henne vill jag giva mina små söner
sju,
som jag haver uppburit med möda.
10. Åt henne vill jag giva mina stål-
kvarnar sju,
som löper mellan Dannemark och
Sverige.
Ej malas där vete ej malas där gryn,
där malas ju ideliga mandel.»
11. Skön Anna hon går sig till svär-
modren in
och kalla henne fru och furstinna:
»Hur skall jag nu töras i gröna gången gå
och se huru bröllopskaran rustar?»
12. »Varför skall du ej töras i gröna
gången gå,
att se huru bröllopskaran rustar?
Men först så skall du springa i höga luf-
ten upp
och ömsa uppå dig granna kläder.»
13. Och hastigt skön Anna i höga
luften sprang
och ömsa på sig granna kläder.
Hastigt skön Anna i gröna gången går
att se huru bröllopskaran rustar.
14. Skön Anna hon går sig till svär-
modren in
och kalla henne fru och furstinna:
»Hur skall jag nu tördas i brudasalen in
till att unga bruden beskåda?»
15. »Varföre skall du icke tördas i
brudasalen in,
till att unga bruden beskåda?
Först skall du springa i höga luften upp,
och sen skall du ömsa på dig svarta
kläder.»
16. Hastigt skön Anna i höga luften
sprang
och ömsa uppå sig svarta kläder och
guldbälte,
hastigt skön Anna i brudasalen går
med alla sina sju små söner.
17. Skön Anna hon går sig i bruda-
salen in,
när röda vinet började kringeskänkas.
För var och en gång hon på herr Peder
ser,
strida tårar kring vinglasets stänkte.
18. Unga bruden sade till herr Pe-
der så:
»Ett, vad jag dig ville fråga,
vad är det för en änkefru, som uppå
golvet går?
Hon fäller ju så modiga tårar.»
19. »Och det är ingen änkefru, fastän
dig tyckes så,»
så månde han unga bruden svara.
»det är en ung flicka, som bortmist sin
far och mor i år,
däröver hon bittert månde gråta.»
20. Unga bruden sade till herr Pe-
der så:
»Ett, vad jag dig ville fråga,
vad är det för sju små herrar, som uppå
golvet gå?
De bära ju sin kära faders vapen.»

21. »Sanningen måste jag säga för dig,
sanningen kan jag ej dölja.
Det är ju skön Anna, kära fästevinnan min,
med henne har jag avlat sju söner.»

22. »Är denna skön Anna, kär systemen min,
som i Österlanden blevo bortrövad?
Min moder har ej haft någon nöjsamer dag,
allt sen hon skön Anna bortmiste.»

23. Unga bruden hon kastar en halver gullring,

och skön Anna hon kastar den andra.
Och två så söta syskon så voro de då,
att ringarna de runno tillsammans.

24. »Tack vare nu Gud i himmelens höjd,
tack vare, som min ära bevartel!
Och leven tillsammans, som ni har levat förr,
men eder vill jag aldere åtskilja.»

25. »Jag haver en broder hit upp i land,
en mycket rik och mäktiger herre;
åt honom vill jag skänka min unga brud i dag,
men skön Anna vill jag själver behålla.»

B.

Vårdö. Sj. Serafina Björklund. Uppt. Otto Andersson.

1. Skön Anna hon gångar åt vida strand
och ser sig omkring för vida.
Till henne så kommer en unger konungsman.
Han hälsar på henne för vida.

2. »Guda, guda, skön Anna min,
skön Anna du dygdiga blomma.
Med mig skall du följa i främmande land
att bliva min unga brufurstinna.»

3. »O, nej, o, men det kan jag ej bli,
ej heller må ni detta begära.
Jag haver så mången som aktar uppå mig
och haver tillbudit mig sin ära.

4. På mig aktar fader, på mig aktar mor,
på mig aktar syskonen kära.
På mig aktar greven, min förra fästeman,
som haver tillbudit mig sin ära.»

5. »Akta uppå eder vem eder akta må,
men med mig skolen I följa.
Med mig skall du följa i främmande land
och bliva min unga brufurstinna.»

6. Tillsammans voro de i åtta år.
Sju söner hade de tillsammans.
Men när som det led till det nionde år,
en annan furstinna han begärde.

7. Skön Anna hon gångar till svärmoder in
hon kallar henne fru och förstinna.
»Ack om ni kunde bedja er kära son för mig,
att han vill mig äkta bekomma.»

8. »O, jo, o, men det kan jag väl,
skön Anna, du dygdiga blomma.
För alla dina dygder du haver med dig,
skall du all min vänskap bekomma.»

9. Svärmodern gångar till konungen in:
»Min konung och redeliga herre,

skön Anna hon haver en hjärtelig bön,
om du vill mig (henne?) äkta bekomma.»

10. »O, nej, o, men, det kan jag ej,
ej heller må ni detta begära.
Jag tänker mig nu i främmande land
och fästa mig en annan brufurstinna.»

11. Skön Anna hon gångar till svär-
moder in
och kallar henne fru och förstinna.
Hon beder sig lov åt höga loftet gå
att se huru brudskaran komma.

12. »O, jo, o, men det kan du väl,
skön Anna du dygdiga blomma.
För alla dina dygder du haver med dig,
skall du all min vänskap bekomma.»

13. Skön Anna hon gångar åt höga
loftet upp
att se huru brudskaran komma.
»Den kärleksrika guden förvisst,
låt mig vid mina sinnen förbli.»

14. Skön Anna hon gångar till svär-
moder in,
hon kallar henne fru och furstinna.
Hon beder sig lov åt brölloppssalen gå
att skåda vår unga brufurstinna.

15. »Jo, o, men det kan du väl få
skön Anna, du dygdiga blomma,
bara du går åt kammaren in
drag på dig svarta sorgekläder.»

16. Skön Anna hon gångar åt kam-
maren in,
drar på sig röda gullspårar.
Sen gångar hon sig åt brölloppssalen in
det klara vinet att skänka.

17. Var gång som hon på brudgum-
men såg,
tårarna till vinglasen stänkte.

— — — — —
— — — — —

18. Bruden hon sade till brudgum-
men så:

»Min konung och ridderliga herre,
vad är det för en änkefru, som här på
golvet går
och fäller så modiga tårar?»

19. »Det är väl ingen enkefru, som
här på golvet går,
min unga brud och furstinna.
Det är skön Anna här, frillan min,
med henne jag haver sju söner.»

20. Konungen sade till skön Anna
så:

»Skön Anna, du dygdiga blomma,
vad har du att skänka vår unga fru i dag,
om du vill hennes vänskap bekomma?»

21. »Henne giver jag mitt stora be-
svär;
det har hon väl tid till att bära.
Och henne giver jag de sönerna sju,
som bära sin faders värja.

22. Och henne giver jag de skeppena
tu,
som gångar i floden den röda.
Och henne giver jag de kvarnstenar två,
som ligga mellan Danemark och Norge.

23. Och inte går dom mjöl, ej heller
går dom malt,
utan dom går ideliga mandel.»

— — — — —
— — — — —

24. Bruden hon kastar en halver
gullring,
skön Anna kasta också en halver.
Ringarna runno tillsammans och blev
en,
förty det var två systrar som såto.

25. Bruden hon sade till brudgummen
så:

»Min konung och ridderliga herre,
och är det skön Anna här frillan din,
med henne du haver sju söner.

26. Så vist så är det här systren
min,
som blev av landet bortstulen.»

27. Bruden hon sade till brudgum-
men så:
»Min konung och ridderliga herre,
du giver mig hästar och köraresven,

så vill jag resa hem till min fader igen.
Skön Anna får du taga dig till äkta.»

28. »O, nej, o, men det kan du väl ej,
ej heller må du detta begära.
Jag haver en broder, en hertig så bald,
och honom vill jag giva vår unga fru
i våld.
Skön Anna jag själver vill äga.»

C.

Kyrkslätt.

1. Skön Anna hon in till sin foster-
moder gick
och kalla henne fru och furstinna:
»Och får jag nu trolovas med herr Pe-
der i dag,
ty det är min endaste begäran?»

2. Och fostermodern in till herr Pe-
der gick;
herr Peder satt och räkna gullet det
röda:
»Skall du int trolovas med skön Anna
i dag,
ty det är skön Annas endaste begäran?»

3. »Och int trolovas jag med skön
Anna i dag,
ej heller må hon detta begära,
ty jag har en annan, som jag har friat
till,
en annan, som jag tillbjuder äran.»

4. »Och vad så skall du vällan giva
då
skön Anna till morgongåva?»
»Åt henne vill jag ge mina utslitna skor,
som jag har slitit med äran.

5. Åt henna vill jag giva mina sö-
ner sju,
som jag har avlat med henna.
Åt henna vill jag giva mina stålkvarnar
sju,
som går emellan Dannemark och Sverge.

6. Och inte går det råg, och inte går
det malt,
bara ideliga mandel på den kvarnen.»

7. Skön Anna hon in till sin foster-
moder gick
och kalla henna fru och furstinna:
»Och får jag nu lov på gröna vällen gå
och se hur den brudskaran rustar?»

8. »Jo, varför får du inte dit vällan
gå,
min rosa och fagraste lilja,
men först skall du opp i höga loftet
gå
och kläda på dig svarta kläder.»

9. Skön Anna hon opp i höga loftet
gick
och klädde på sig svarta kläder,
och hastigt sen skön Anna till gröna
vällen gick
med alla sina sju söner.

10. Skön Anna hon in till sin foster-
moder gick
och kalla henne fru och furstinna:
»Och får jag nu lov i brudaskaran gå
och se hur den brudaskaran dansar?»

11. »Jo, varför int skall du i bru-
dasalen gå,
min rosa och fagraste lilja,
men först skall du i höga loftet gå
och sätta kring dig röda gullskärpet.»

12. Skön Anna hon upp till höga
loftet gick
och satte kring sig röda gullskärpet.
Så hastigt hon sedan i brudsalen gick,
där vinet begynte kringskänkas.

13. Unga bruden talte till två sven-
ner små:
»Vad är det för små herrar, som här
på golvet gå
och bära min kära faders vapen?»

14. Och unga bruden talte till två
svenner små:
»Vad är det för en änkefru, som här på
golvet går
och fäller så modiga tårar?»

15. »Sanningen måste jag säga åt dig,
jag kan den ej längre fördölja.

Det är skön Anna, kär fästekvinnan
min,
med henna jag har avlat sju söner.»

16. Unga bruden kasta ena halva
gullring,
och skön Anna den andra halva.
Så söta, så söta de syskonen voro då,
att ringarne runno tillsammans.

17. »O, Herre Gud i himmeln, som
min ära bevarat har,
ty det är ju skön Anna, kär systeren
min,
som blev bortstulen ifrån österlanden.»

18. »Skön Anna, dig tar jag till kä-
raste viv,
min rosa och fagraste lilja.
Unga bruden ger jag åt broderen min,
som är en så välduger konung.»

D.

Esbo, Röskog. Sj. Johanna Lindström, f. 1839. Uppt. A. P. Svensson.

1. Sju år skön Anna i främmande
landet var,
sju söner hon med de konungen fingo,
och när det börjar lida åt det åttonde
år,
en annan herr Peder sig utväljer.

2. Skön Anna upp till sin fostermor
gick,
hon kallade henne fru och furstinna:
»Får jag trolova mig med herr Peder
i dag,
det är min endaste begäran?»

3. »Hej jo, hej ja, det kan du väl få,
skön Anna min ros och lilja,
men först skall jag upp till herr Peder
gå,
och höra om det är hans vilja.»

4. Och fostermmodern upp till herr
Peder gick,
och kallade honom herre och konung:

»Skall du trolova dig med skön Anna
i dag,
det är hennes enda begäran?»

5. »Hur skall jag kunna trolova mig
med skön Anna i dag,
och huru kan hon sådant begära,
ty jag har en annan, som jag har friat
till,
en annan som än har sin ära.»

6. Herr Peder upp till skön Anna
gick:
»Sköna Anna min ros och blomma,
vad vill du giva åt min unga brud i
dag,
att du i hennas gunst må bekomma?»

7. »Åt henne vill jag giva mina
utslitna skor,
som jag haver slitit med ära,
åt henne vill jag giva mina stora besvär,
dem haver hon tider att bära.

8. Åt henne vill jag giva mina söner
sju,
dem haver jag fått med herr Peder,
åt henne vill jag giva mina stålkvarnar
sju,
som går mellan Danmark och Norge.

E. (str. enl. A: 1 a, 2, 3, 5, 17—19, 20^{1,2}, 21, 24^{1,2} 22^{1,2}, 25). Nagu, Lökholm. Sj. Amanda Mickelsson, f. 1861. Uppt. G. Dahlström 1923.

9. Där malas inga vete, där malas
inga råg,
där malas ideliga mandel.
Den som vill hava en fulltrogen vän,
bör vara redelig i sin vandel.»

F. (18³, 19, 20³, 21, 21 a^{1,2}, 22^{1,2}, 23, 25, 25 a). Borgå, Kurböle. Sj. Lovisa Blomkvist, f. 1846. Uppt. Otto Andersson 1908.
G. (1 a, 1, 2). Helsingfors. Ur Adolf Lindbergs häfte. Uppt. A. P. Svensson.

OTRYCKTA
TEXTER.
Översikt.

Avvikelser i E—G enligt A.

1 a¹ Skön Anna hon gånger sig till sjö-
strand E; Skön Anna hon gick till havs-
stranden ner G — 1 a² Där spatserar hon så
vida E; Att se sig omkring för vida G —
1 a³ Till henne så kom E, G; en ung och
fager man E; en unger konungsman G —
1 a⁴ Han hälsade (på) henne så blida E, G.*

1¹ skön Anna min G — 1² S. A. du dyg-
diga blomma G — 1³ Med mig. . . G — 1⁴
Och bliva min unga brud furstinna G.

2¹ Och i. jag det vill och intet jag det kan
E; O nej, o nej, det kan jag väl ej G — 2²
Ej heller må ni (el. du) detta begära E, G
— 2³ För här är så mången en riddareson
E; Jag haver så mången som aktar uppå
mig G — 2⁴ Som mig haver bjudit sin ära
E; Och haver tillbjudit mig sin ära G.

3¹ Ja, bjude vem som bjuda må E — 3²
Med mig så skalte ni följa E — 3³ Ja, följa
mig bort till f. l. E — 3⁴ Den röda g. att b.
E.

5¹ Så hade han henne i åtta år E — 5² de
hade t. E — 5³ det nionde å. E — 5⁴ De
sökte herr. . . E.

17¹ S. A. hon in i brudahuset steg E —
17² Det rödaste v. hon skänkte E — 17³ De
tårar föllo av blekaste kind E — 17⁴ Dess
tårar. . . E.

18¹ U. b. frågade den henne satt näst E
— 18² Hör ni vad jag eder månd f. E —
18³ för en fru uppå g. går E; som här på gol-
vet står F — 18⁴ så saktmodiga t. F.

19¹ Det ä. väl i. ä. fast eder t. s. F; Väl
kan jag detta er säga må E — 19² saknas i

* Inledningsstrofen förekommer tryckt
i B.

F; Och sanningen icke fördölja E — 19³
D. ä. Anna som har mistat sin. . . F; D. ä.
ju min syster som mist har sin mor E —
19⁴ D. så faller hon tårar E, F.

20¹ U. b. frågade herr P. s. E — 20² Hör
ni vad j. eder månd f. E — 20³ [sju] F —
20⁴ min kära F.

21¹ S. den vill j. fördölja för er F; Väl
kan jag detta er säga må E — 21² saknas i
E; Men s. måste jag säga F — 21³ D. ä. j.
alla mina söner sju E — 21⁴ Den jag haver
med sju s. F; Skön Anna hon är deras mo-
der E.

21 a¹ Och är det skön Anna kär fäste-
kvinnan din F — 21 a² Som du haver med
sju söner F.

22¹ Så är det skön. . . F; Skön Anna hon
är då min syster skön E — 22² Som rövad
var av Österrike E; Som de bortstulit från
Österlandet F.

23¹ Skön Anna hon kasta. . . F — 23² O.
unga bruden kasta d. a. F — 23³ Si så goda
syster ha vi varit förr F — 23⁴ Som r.
rumla t. F.

24¹ Förbjude då er den allsmäktige Gud
E — 24² Som henne betänkte att svika E.

25¹ en b. i Österrik F; Herr Peder hade
en broder så bald E — 25² En riker och
väldiger h. E; De kalla honom herre och
furste F — 25³ Honom v. j. giva min. . .
F; Åt den så gav han den u. bruden skön
E — 25⁴ Skön A. den v. j. själv äga F; Skön
A. han själv ville äga E.

25 a Och har du en broder i Österrik,
fast de kalla honom herre och furste. Men
aldrig jag fäster mig vid någon ann, skön
Anna den må du nu äga F.

57. Den rika bondedottern.

HI, S. L. S. 82, 262 (text!); 397 (mel.)¹

Åb, Hitis, Böle.

Sj. *Lisa Rosenlund* (lärt visan av sin far).

Uppt. O. R. Sjöberg 1880-talet.

Ko - nun - gen han lej - - ta i ni - - e ko - nun - ga - rik. Men
al - der han fann sin ve - der - li - - ga lik. Hon äst här en
ro - - sa i - - bland al - - la.

Hitis, Böle. Sj. *Lisa Rosenlund*. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

1. Konungen han lejta i nie konungarik,
men alder han fann sin vederlika lik.
— hon äst här en rosa ibland alla —
2. Så svarade små svennen, som på golvet gå:
»Jag vet av en jungfru i denna här gård.»
3. »Vi salom våra hästar, vi siom våra ty,
ty i morgon skola vi rida till rika bondaby.»
4. När som de kommo till rika bondaguål,
uti rika bonden för konungen står.
5. »Hör du rika bonden, vad vill du nu mig svara?
Jag vill din dotter till drottninga taga.»
6. Rika bonden svarade liksom han vore vred:
»Jag äger ingen dotter i denna här världen mer.»
7. Konungen han slankar i stenstugan in,
där rika bondahustrun sitter och fållar gyllene skinn.
8. »Hör du rika bondahustru, vad vill du nu mig svara?
Jag vill din dotter till min drottninga taga.»
9. Rika bondahustrun hon svarade liksom hon vore ond:
»Jag äger ingen dotter i denna här stund.»

¹ Mel. ingår även i S.L.S. 125, 61. Orig. tonart Gess-dur.

10. »Vill du int giva din dotter åt mig,
så låter jag hugga halsen utav dig.»
11. Rika bondahustrun svarade med gråtande ton:
»Gåin upp i högan loft, där ligga syskorna två.»
12. Konungen han slankar i höga loftes bro
med silkessticka strumpor och gullspända skor.
13. Konungen han lyft dörrarna av axlarna ner,
och rika bondadöttrorna vakna därvid.
14. »Hör du liten Kersten, vad vill du mig svara?
Jag vill dig till min drottninga taga.»
15. »Eder behöves en bättre gemål än vi som gå här och valla bondafår.
16. Eder behöves ett bättre gelik,
eder behöves ett riddarbarn så rikt.»
17. Konungen han tog liten Kersten på sina knä,
han skänkte henne gullringar och fästning därvid.
18. Konungen han skänkte henne klädningen grön,
och gullet det glimmar i varenda söm.
19. Konungen tog liten Kersten bättre i sin famn,
han skänkte henne gullkrona och drottninga namn.
20. »Femtona alnar av skarlakan röd skall din kära far och mor få till vaggarelön.
21. Femtona sätringsrum så slår man uppå rår,
som din kära far och mor skall bygga bo uppå.»
22. Konungen tog liten Kersten och sätt un i förgyllene vagn;
hennes kära far och mor de redo därnäst.
23. När som de kommo till konungaguål,
så stod den klädd i kamilahuår.
24. Konungen tog liten Kersten och sätt i förgylle stol;
liten Kersten hon glimmar liksom en sol.
25. Konungen tog liten Kersten och sätt uppå en förgyllene bänk,
och fröknar och mamseller bar för henne skänk.
— hon äst här en rosa ibland alla —
-

58. Lussi lilla.

IÅ, Nyl. III, 112 (mel. och text).

Nl, Ingå.

Lus - si lil - - la spe - la - de för fy - - ra och fem, och

Lus - si lil - la spe - la - de för ko - nungens hovmän. Lus - si lil - la.

Sen trä - der hon så lätt up - på til - jan.

1. Lussi lilla spelade för fyra och fem,
och Lussi lilla spelade för konungens hovmän.
— Lussi lilla,
sen träder hon så lätt uppå tiljan —

2. Där voro två herrar, som gjorde ett råd:
»Vad skall nu Lussi lilla för spelandet få?»

3. »Nog skall Lussi lilla för spelandet få,
ty hon skall aldrig jungfru ifrån oss mera gå.»

4. Och Lussi lilla talte till broderensin:
»Kära du min broder, försvar nu systren din.»

5. Men brodern kastar värjan i Lussi lillas famn:
»Försvar dig själv, min syster, det bästa som du kan.»

6. Och Lussi lilla svänger sig lustigt omkring,
och femtio hovmän så slog hon på en gång.

7. Hastigt kom budet till konungen in:
»Nu slog Lussi lilla ihjäl hovmännerna din.»

8. Och konungen han skickar efter Lussi lilla så:
»I morgon så skall du för konungen stå.»

9. Och Lussi lilla träder för konungen in,
och blommorna de brunno på snövitans kind.

10. Och konungen han talte till
Lussi lilla så:
»Varföre slog du ihjäl mina hovmän
i går?»
11. »Det var inga hovmän jag slog
ihjäl för dig,
det var en hop med skälmar, som över-
fölla mig.
12. Jag har varit jungfru ifrån det
jag var barn,
och nu få inga skälmar mer vila på min
arm.
13. Och jag har slitit silke från det
att jag kund gå,
och nu så är jag spådder en konung
att få.»
14. Och konungen tog Lussi lilla,
satt henne på sitt knä,
gav henne gullringar och fäste henne me.
15. Och konungen satt Lussi lilla
uti sin famn,
gav henne gullkrona och drottninga-
namn.
— Lussi lilla,
sen träder hon så lätt uppå tiljan —
-

59. Per Svinaherde.

ES, Röskog, Svenssons saml. 6, 12; publ. Brage, årsskr. VII, 76.
Sj. Johanna Lindström, f. 1839 (lärt visan av sin mor). Uppt. A. P. Svensson.

1. Svinaherden trappar opp för höga
loftesbro
med lappiga strumpor och näverlappa
skor.
 2. Svinaherden in genom dörren steg,
och konungen honom med ögonen ned.
 3. »Vad haver du nu att säga för
mig?»
»Jag haver mycket att säga för dig.
 4. Om dagen skall jag gå i vall med
alla dina svin,
om natten får jag ej ro för dotteren din.»
 5. Konungen talte till tjänaren sin:
»I beden lilla Kirsten komma till mig in.»
 6. Lilla Kirsten trappar opp för höga
loftes bro
med silkesticka strumpor och gullbor-
derad sko.
 7. Liten Kirsten in genom dörren
steg,
och konungen henne med vreda ögon ned.
 8. »Här är svinaherden och klagar
uppå dig,
att han ej får ro för kärleken din.»
 9. »Jag tillstår, att jag var hos ho-
nom i natt,
men ingen kärlek jag där fann.»
 10. Svinaherden drager av sig sina
näverlappa skor,
gullsporrarna han i golvet slog.
 11. Svinaherden drager av sig sin
slarviga rock,
och rödaste guldet skin på hans kropp.
 12. »Jag är ingen svinaherd, fast
eder tyckes så,
jag är den bästa konung i Engeland
månde gå.»
 13. »Är du den bästa konung i Enge-
land månd gå,
min dotter skall du få med äran så god.»
 14. Svinaherden tager lilla Kirsten
på sitt knä,
gav henne gullringen och fästningen
med.
 15. Svinaherden tager lilla Kirsten
i sin famn,
gav henne gullkronan och konunga-
namn.
-

60. Två jungfrur.

a. HO, S.L.S. 367, 233.	s. PÄ, S.L.S. 111, 4.	MELODI. Översikt.
b. NA, S.L.S. 367, 234.	t. DF, S.L.S. 383, 68.	
c. LF, S.L.S. 523, 31.	u. KO, S.L.S. 352, 150.	
d. BO, I.N.E. Saml. O. A.	v. ST, S.L.S. 367, 1392.	
e. KO, S.L.S. 352, 146.	x. EN, S.L.S. 281, 63. (F)	
f. KO, S.L.S. 352, 148.	y. PY, Th. Wegelius saml. n:r 29; även Nyl. III, 132.	
g. KÖ, S.L.S. 383, 69.	z. FB, I.N.E. Saml. O. A.	
h. SO, I.N.E. Saml. O. A.	å. PO, Nyl. III, 130. (A)	
i. GE, S.L.S. 329, 159.	ä. KI, S.L.S. 82, 389; även S.L.S. 125, 53.	
j. NA, S.L.S. 352, 149.	ö. RE, S.L.S. 52, 177.	
k. NA, S.L.S. 352, 147.	aa. IÅ, S.L.S. 8, 54.	
l. LF, S.L.S. 523, 32. (C)	bb. SI, I.N.E. Saml. O. A.	
m. PA, S.L.S. 16, 26.	cc. GB—KB—NV—TJ, S.L.S. 11, 8.	
n. ES, G. Dahlströms saml.	dd. LO, S.L.S. 12, 41.	
o. TE, I.N.E. Saml. O.A.	ee. LE, S.L.S. 512, 50, (O)	
p. HI, S.L.S. 367, 232.	ff. ST, S.L.S. 367, 1393.	
q. DF, S.L.S. 383, 67.		
r. NI, Nyl. III, 132; även Nyl. alb. II, notbl.		

a. Åb, Houtskär, Äppelö.
Sj. *Anderetta Blomkvist*, f. 1866.

Uppt. Greta Dahlström 1924. *Varianter.*

b. Åb, Nagu, Trunsö.
Sj. *Olga Maxén*, f. 1872.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

c. *Öb, Lappfjärd.*Sj. *Hilma Smeds*, f. 1882.Uppt. *Alfhild Adolfsson* 1930,

Där gin - go två flic - kor i ro - - sen - de - lund att
 ploc - ka de blommorna så rö - da. Den e - na hon var väl så
 de - je - lig och glad, den an - dra hon var sorgsen och be - drö - vad.

d. *NI, Borgå, Pellinge.*Sj. *Alfred Lindros*.Uppt. *Otto Andersson*.

Det gin - go två flic - kor i ro - - sen - de lund, de ploc - ka - de
 blom - mor och bla - - der. Den e - - na hon var så hjärt -
 in - ner - li - gen glad, den an - dra var så sorgsen och be - drö - vad.

e. *Åb, Korpo, Lohm.*Sj. *Emilia Mickelsson*.Uppt. *Greta Dahlström* 1923.

f. *Åb, Korpo, Rosklax.*Sj. *Levina Andersson*, f. 1854.Uppt. *Greta Dahlström* 1923.

g. Ål, Kökar, Helsö.

Sj. *Gustava Nordberg*, f. 1859.

Uppt. *Greta Dahlström* 1925.

h. Ål, Sottunga.

Sj. *Anna Karlsson*.

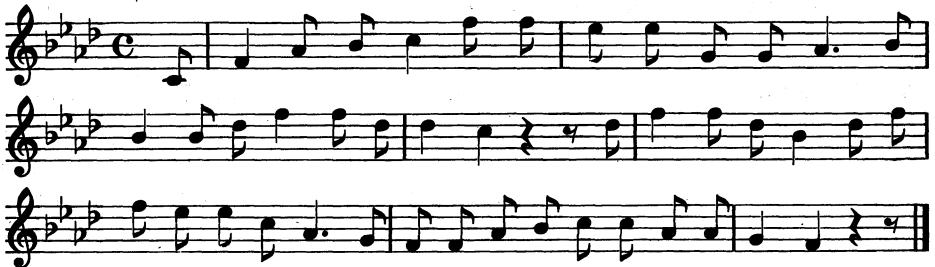
Uppt. *Otto Andersson* 1908.

Det gån - gar sig två jung - frur i ro - - sen - de lund. De
 plo - - ka - de bla - der och de blommor. Den e - na hon var ut - av
 hjär - tat så glad, den and - ra hon var sorgsen och be - drö - - vad.

i. Ål, Geta, Dånö.

Sj. *Emma Jonsson*.

Uppt. *Emil Johnsson* 1921.

j. Åb, Nagu, Nötö.

Sj. *Charlotta Lundström*, f. 1868.

Uppt. *Greta Dahlström* 1923.

k. Åb, Nagu, Nötö.
Sj. *Svea Jansson*, f. 1905.

Uppt. *Greta Dahlström* 1923.

l. Öb, Lappfjärd.
Sj. *Olivia Hammarberg*, f. 1897.

Uppt. *Alfhild Adolfsson* 1930.

Det går sig två flic - kor i ro - - sen - de - lund att ploc - ka de
blommor så rö - - da. Den e - na hon var så de - je - lig och glad, den
and - re var sorgsen och be - - drö - - vad.

m. Åb, Pargas.

Uppt. *Karl Ekman* 1890.

Det gin - go två flic - kor i ro - - - sen - de - lund, de
ploc - ka - de blommor och bla - der. Den e - na hon var så
hjär - te - ligt glad, den an - dra var så sorg - sen och be - drö - vad.

n. *Nl*, Esbo, Gröndal.
Sj. *Terese Österberg*.

Uppt. *Greta Dahlström* 1932.

Det gin - go två flic - kor i ro - sen - de - lund, de ploc - ka - de båd
blommor och bla - der. Den e - - na hon var av hjär - - tat så
glad, den an - dra hon var sorg - sen och be - - drö - vad.

o. *Nl*, Tenala.
Sj. *Karolina Holmström*.

Uppt. *Otto Andersson*.

p. *Åb*, Hitis, Bötösö.
Sj. *Sofia Svanström*, f. 1859.

Uppt. *Greta Dahlström* 1924.

q. *Åb*, Dragsfjärd, Bofallet.
Sj. *Amanda Rosenberg*, f. 1877.

Uppt. *Greta Dahlström* 1925.

hög

r. *Nl.*

Där gin - go två jungfrur u - ti rö - sen - de - lund, de ploc - ka - de
ro - sor och de bla - - - - - der. Den e - - - na hon var ut - av
hjär - tat så glad, den and - ra var så sorg - sen och be - drö - - - - vad.

s. *Nl, Pärnä.*

Uppt. C. Carstens 1907.

Där gin - - go två jung - frur u - ti ro - - - sen - de
lund, de ploc - - ka - de ro - sor och de bla - - der.
Den e - - - na hon var ut - av hjär - tat så
glad, den and - ra var så sorg - sen och be - drö - - vad.

t. *Åb, Dragsfjärd, Ölmos.*
Sj. *Charlotta Sjöholm, f. 1868.*

Uppt. Greta Dahlström 1925.

u. *Åb, Korpo, Jurmo.*
Sj. *Emelia Andersson, f. 1867.*

Uppt. Greta Dahlström 1923.

v. *Nl*, Strömfors, Söderby.
Sj. *Hanna Dyring*, f. 1889.

Uppt. *Greta Dahlström* 1924.

x.¹ *Nl*, Ekenäs, Skåldö.
Sj. *Alma Sundström*, f. 1891.

Uppt. *V. E. V. Wessman* 1917.

Det gin - go två jung-frur i ro - sen - de - lund, de
 ploc - - ka - de blom - mor och bla - - der. Den
 e - na hon var av hjär - - tat så glad, den and - ra var så
 sorg - sen och be - drö - - vad.

y.² *Nl*, Pyttis.

Uppt. *Th. Wegelius*.

Två jung-frur de satt ut - i ro - sen - de - lund, de ploc - ka - de
 blommor och de bla - der. Den e - na var av hjär - tat

¹ Orig. tonart a-moll.

² En kvart ton högre. *Anm. av uppt.*

³ I *Nyl. III* något avvikande från originaluppt.

så nöjd, den and-ra var så sorg-sen och be - drö - vad.

z. Åb, Finby.

Sj. *Gustaf Lindholm.*

Uppt. Otto Andersson.

Det gin - go två flic - kor i ro - sen-de lund. De ploc-ka-de de
blom-mor och bla-der. Den e - - na hon var så hjär-te - li-gen
glad, den and - ra så sorg-sen och be - drö - vad.

å. Nl, Pojo.

Där gin - go två jung - frur i ro - sen - de - lund, de
ploc-ka-de de bla-der och de blommor. Den e - na hon var av
hjär - - tat så glad, den and-ra var så sorg-lig och be - drö - vad.

ä. Åb, Kimito, Vreta.

Sj. *Lovisa Ljungdell.*

Uppt. O. R. Sjöberg 1880-talet.

ö. Öb, Replot.

Uppt. Vilh. Sjöberg 1896.

Två flic - - kor de gin - go i ro - - sen - de - lund, och

jung-frur det vo - ro de bå - - da. Den e - - - na var
 gla - - der av hjär - - tan - des grund, den and - ra var så
 sorg - sen till att skå - - da.

aa. *Nl, Ingå, Krokarna.*
Sj. Emil Nyholm.

Uppt. Anna Bengelsdorff 1888.

Där gin - go två jung - frur i ro - sen - de - lund. De ploc - ka - de
 ro - sor och bla - - der. Den e - na hon va så hjär - te - li - gen gla, den
 and - ra hon var sorgsen och be - drö - - vad.

bb. *Nl, Sibbo.*
Sj. Ferd. Lönnblad, f. 1822.

Uppt. Otto Andersson 1908.

Jung - frun hon gån - ger sig i ro - sen - lun - den grön att
 ploc - - ka de lil - jor - na så ra - ra. Den e - - - na hon var hjärt -
 in - ner - li - gen glad, den and - ra var så sorg - se - li be - drö - vad.

cc. *Öb, Gamlakarleby—Kronoby—Nedervetil—Terjärv.* Uppt. M. Åkerlund 1882.

Det var ju två jung - frur, som gick u - ti en lund och
 ploc - ka - de blom - mor - na rö - da. Den e - na hon var så

hjärt - in - ner - li - gen glad, den and - ra var sorgsen och be - drö - vad.

dd.¹ Ni, Lojo.

Uppt. Uno Stadius 1890.

Och tven-ne jung-frur gån-gar sig u-ti ro-sen-de-lund att
skå-da de bla-der-na grö-na. Den e-na hon var så
de-je-lig och grann, den an-dra hon var så sorg-se-ligt be-drö-vad.

ee. Åt, Lemland, Vesteränga.
Sj. Sofia Jansson, f. 1876.

Uppt. Alfild Adolffson 1929.

Där gin-go två lil-jor i ro-sen-de-lund, de
ploc-ka där små blommor och små bla-der. Den e-na hon var ut-av
hjär-tat så glad, den and-ra var där sorgsen och be-drö-vad.

ff. Ni, Strömfors, Bodängen.
Sj. Edla Blomqvist, f. 1870.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

¹ Orig. tonart a-moll.

- A. PO, Nyl. III, 130. (å)
 B. SB, R3, 165, 237.
 C. LF, S.L.S. 523, 33. (I)
 D. GB—KB—NV—TJ, S.L.S. 10, 132.
 E. »Jumfrun i rosendelund». I.N.E.
 Wikmans saml.
 F. EN, S.L.S. 281, 63. (x)
 G. NI?, Svenssons saml. 5, 4.
 H. MA, R3, 155, XVIIIb.
 I. BO, S.L.S. 2, 1.
 J. »De flickor i rosendelund», KO, TEXT.
 HO, L. W. Fagerlund, Anteck-
 ningar 205.
 K. NI?, Svenssons saml. 5, 2.
 L. MA, R3, 155, XVIIIa.
 M. LT, S.L.S. 360, 35.
 N. Öb, R5, 186, 154.
 O. LE, S.L.S. 512, 51. (ee)
 P. EN, S.L.S. 281, 63.
 Q. KO, S.L.S. 383, 70.

A.

Pojo.

Varianter.

1. Där gingo två jungfrur i rosende-
 lund,
 de plockade de blader och de blommor.
 Den ena hon var av hjärtat så glad,
 den andra var så sorglig och bedrövad.
2. Den rika till den fattiga sade
 alltså:
 »Hur är du nu så sorglig och bedrövad?
 Sörjer du far, eller sörjer du mor,
 eller haver du förlorat din ära?»
3. »Och inte sörjer jag varken far
 eller mor,
 ty Gud har ock bevarat min ära.
 Långt mera sörjer jag den fager unger-
 sven,
 ty vi ha hållit varannan så kära.»
4. »Vad skall du nu sörja den fager
 ungersven,
 fast ni ha hållit varannan så kära.
 Och vet du, han mig tar som rikedomar
 har
 och låter dig som fattig är bortfara.»
5. Och ungersven han stod nu ett
 stycke därifrån
 och lyddes vad de jungfrurna talte:
- »O, store Herre Gud, som uti höjden bor,
 vis mig vilkendera jag skall taga!»
6. Och ungersven han steg nu ett
 steg längre fram,
 och räckte åt den fattiga handen:
 »Här haver du min hand, min ära och
 min tro,
 här har du ock mitt redeliga hjärta.»
7. »Ack ungersven, ack ungersven,
 vad gjorde du nu,
 som räckte åt den fattiga handen?
 Kunde inte mig du ta som rikedomar
 har
 och låta den som fattig är bortgång?»
8. »Och varför skulle jag dig ta som
 rikedomar har
 och låta den som fattig är bortfara,
 och låta henne sörja i alla sina dar
 och bära den sorgen intill graven?»
9. Ty rikedommen är ju ett lån utav
 Gud,
 och fattigdommen är en belöning.
 Så riker som du är, så fattig kan du bli,
 den fattiga långt rikare bliva.»

B.

Sideby. Sj. Adelina Sofia Söderlund. Uppt. J. E. Wefvar 1875—1876.

1. Det gingo två flickor i rosendegård
 att plocka rosorna de röda;
 den ena hon var så hjärtinnerligen glad,
 den andra var så sorselig, bedrövad.

2. Den rike hon sade till den fattige så:
 »Varför är du så sorselig, bedrövad,
 haver du bortmistat din fader eller mor,
 eller har du din oskuld förlorat?»
3. »Nej, intet har jag mistat varken
 fader eller mor,
 men Gud han bevara min ära,
 men detta have vi av vår lilla unges-
 ven,
 den vi båda ha hållit så kära.»
4. Ungesven han stod där icke långt
 därifrån,
 han hörde allt vad jungfrurna de talte;
 han suckade till Gud upp i höga him-
 milen,
 säg mig vilkender jag skall taga.
5. Skall jag nu taga den som rike-
 domar har
 och låta den fattige få vara,
 så gråter hon och sörjer i alla sina dar
 och faller så mång sorsliga tårar.
6. Ungesven hastigt fram ur göm-
 man sprang
 och fattade den fattige vid handen:
 »Du skall bliva min, och jag skall bliva
 din,
 tills döden oss bägge åtskiljer.»
7. »O ungesven, o ungesven, vad
 tänker du uppå,
 som tager den fattige vid handen?
 Kan du ej ta mig som rikedomar har
 och låta den fattige få vara?»
8. »En riker kan bliva så fattig en
 gång,
 en fattig kan bliva så riker,
 ty rikedom är ett lån utan Gud,
 men fattigdomen är ju en belöning.
9. Äpplena de växa så högt upp i
 skyn,
 de måste till jordena nedfalla;
 den som blir förskjuten utav sin lilla
 vän,
 så bliver han förskjuten utav alla.»

C.

Lappfjärd. Sj. Olivia Hammarberg, f. 1897. Uppt. Alfhiild Adolfsson 1930.

1. Det gångar sig två flickor i rosen-
 delund
 att plocka de blommor så röda.
 Den ena hon var så dejelig och glad.
 Den andre var sorgsen och bedrövad.
2. Den rika hon sade till den fattige
 allt så:
 »Varför är du så sorgsen och bedrövad?
 Har du mistat far eller har du mistat
 mor,
 eller har du din oskuld förlorat?»
3. »Nej, aldrig har jag mistat varken
 far eller mor,
 ej heller jag min oskuld förlorat,
 men allt mer sörjer jag för den fagra
 ungesven,
 jag tror han har mig övergivit.»
4. Ungersven han stod ju ej långt
 därifrån.
 Han hörde ju vad flickorna de talte.
 Han suckade till Gud upp i höga him-
 melen:
 »Säg mig, vilkendera jag skall taga?»
5. Tager jag den ena som rikare är
 och låter den som fattig är få fara,
 då sörjer hon och gråter i alla sina dar
 och faller så bitterliga tårar.
6. Tager jag den som fattigare är
 och låter den som rik är få fara,
 den rike får söka sig en annan vän igen,
 den rike hon finner vänner många.»
7. Ungersven han gångar sedan flic-
 kan fram,

han räckte den fattiga handen:
 »Vill du bliva min, så skall jag vara din,
 Gud låte oss leva tillsammans.»

8. »Ungersven, ack ungersven, vad
 tänker du nu på,
 som räcker den fattiga handen

och ej tager mig som rikedomar har
 och låter den fattige få vara.»

9. »Nej, rikedom det är ju ett lån
 utav Gud,
 men fattigdom det är en belöning.
 Ty den som fattig är kan en gång bliva rik,
 den rike kan en gång fattig bliva.»

D.

Gamlakarleby—Kronoby—Nedervetil—Terjärv. Sj. Maria Sandström. Ur Brita Sandbackas vissaml. Uppt. H. Ståhl 1889.

1. Där gingo två jungfrur i rosende-
 lund
 att plocka de rosorna röda.

∴ Den ena hon var så hjärtinnerligen
 glad,
 den andra var så sorgelig, bedrövad ∴

2. Den rika hon sade till den fattige
 så:

»Varöver är du så bedrövad?
 Haver du bortmistat din fader eller mor,
 eller haver du bortmistat din ära?»

3. »Intet haver jag mistat varken fa-
 der eller mor,
 men Gud han bevare min äral
 Jag sörjer allra mest min kära ungsven,
 den vi bägge har hållit så kära.»

4. Ungersven han stodo icke långt
 därifrån,
 han hörde väl vad jungfrurna de talte.
 Han såg upp i skyn, han suckade till
 Gud:

»O store Herre Gud, som i himmelen bor,
 säg vilkendera av dem jag skall taga.

5. Tager jag den som rikare är
 och låter den fattiga få fara,

så gråter och sörjer hon i alla sina dar
 och faller så sorgliga tårar.

6. Och tager jag den som fattigare är
 och låter den riker få fara,
 så får hon söka sig en rikare än jag
 och leva med honom tillsammans.

7. Ty rikedom det är ett lån utav Gud,
 men fattigdom det är en belöning.
 Den rike han kan väl fattigare bli,
 den fattige kan ock riker bliva.»

8. Äpplet det växer så högt upp i trä
 och faller till jordena neder.
 Ty den som blir förskjuten utav sin
 lilla vän,
 han bliver ock förskjuten av andra.

9. En liten fågel han flyger så högt,
 och vädret det lyfter hans vingar.
 Så högt upp i skyn, så långt över byn,
 så högt även kärleken sig svingar.

10. Ungersven han smygde sig ur
 busken där fram
 och tager den fattiga vid handen.
 »Nu är jag din, och du skall bli min,
 Gud låte oss leva tillsammans!»

E. (str. enl. A: 1—9). Korsnäs. Ur Johannes Bäckes vishäfte. Uppt. K. Rob. V. Wikman 1911.

F. (1—9). Ekenäs, Skåldö. Sj. Alma Sundström, f. 1891. Uppt. V. E. V. Wessman 1917.

G. (1—3, 5—9). Nyland? Ur Hilma Ahlgrens handskr. häfte. Uppt. A. P. Svensson. OTRYCKTA TEXTER.

H. (1—3, 5—7, 8^a, 9). Malax. Uppt. Eliel Aspelin 1870. Översikt.

I. (1—7, 9) Borgå, Ebbo, Norrkulla. Uppt. dat. 1842.

J. (1—3, 5, 8¹, 8a^{1,2}, 6, 7, 9). Korpo; Houtskär. Uppt. L. W. Fagerlund 1878.
K. (1—3, 5, 8¹, 8a^{1,2}, 6—9). Nyland? Ur Johanna Palenius handskr. häfte. Uppt. A. P. Svensson.

L. (1—3, 5, 8, 8a). Malax. Sj. Stina Köping. Uppt. Eliel Aspelin 1870.

M. (1—5) Lappträsk, Lindkoski. Ur Gustav Henriksson Gammals visbok, dat. 1904. Uppt. R. Hollmerus 1911.

N. (1^{1,2}, 2, 3^{1,2}, 5, 8, 8a, 6^{2,4}). Österbotten. Uppt. J. E. Wefvar.

O. (1, 2^{2,4}, 3). Lemland, Vesterånga. Sj. Sofia Jansson, f. 1876. Uppt. A. Adolffson 1924.

P. (1, 3², 5¹⁻²). Ekenäs, Hästö, Busö. Sj. Hilma Nyman, f. 1899. Anges såsom »avvikelser» till var. F. Uppt. V. E. V. Wessman 1917.

Q. (str. enl. D: 8, 9, 9a. Var. anges vara »slutet efter en strof, som vanligen är den sista»). Korpo, Österskär. Ur Anna Johanssons farfars visbok. Uppt. G. Dahlström 1925.

Avvikelser i E—P enligt A.

1¹ jumfrur E; två liljor O; i rosenröda lund I; uti en grön äng P; Där står de flickor i r. J; Två j. de gånger sig i r. L — 1² Där plockade . . . E; Att plocka de . . . H; [de] b. och [de] b. G; [de] blommor och blader P, K; [de] rosor och blader I; D. plocka där små blommor och små blader O; D. plocka upp J; Att plocka L; de rosorna röda J, L; och p. rosorna röda N; Och båda så voro de så sköna P — 1³ var så hjärtin- nerligen glad L, P—1⁴ D. a. hon var E, F, L; [var] G; sorgen och b. E—G, I—K, M, O, P; (så) sorgsligen b. H, L.

2¹ D. r. hon sade F, J; till den f. så F, I, J, N; D. rikare sade I, H, L, N; till d. fat- tigare s. H, L; D. rike . . . fattige . . . M; D. r. hon (el. då) till den f. sad G, K—2² Var- för är du F, I, K, N; Varöver är du G; Vi är du H, J; För vad äst du s. sorgsligen b. L; (så) sorgen och b. E—G, J, K, M; sorg- sen, bedrövad I; så svårligen b. N—2³ din fader . . . din mor G; S. du (din) mor e. s. d. (din) far I, K; Har du mistat f. e. har du mistat m. F; Haver du bortmistat din fader eller mor H, L, N—2⁴ mistat din ä. F; bortmistat din ä. L, N; ditt hjärta E; E. sörjer du för din ä. K; E. h. någon din ära bortrövat H.

3¹ Intet har jag (bort)mistat varken . . . H, N; Nej intet så haver jag mistat var- ken . . . L; Inte har jag mistat fader, inte har jag mistat mor F; Inte sörjer j. far, inte sörjer j. mor J; varken mor eller far K—3² Blott Gud . . . E; Och Herren har . . . G; [ock] G, O; Herren Gud bevarar väl min ä. F; Men (Och) Gud han bevara m. ä. I, H, L, N; Och Gud han må bevara m. ä. K; Och Gud har nog bevarat m. ä. J; Och inte har jag mistat m. ä. P—3³ Fast mera . . . J; Men mera s. j. för O; Men mest så sörjer j. I; Men allra mest så sörjer j. G, K; Men jag sörjer långt mer(a) F, H; Men jag sörjer allra mest för L; den fagra u. F, G, J, K, O; (den) lilla u. H, L—3⁴ Ty vi hållit ha . . .

K; varandra E, M; Som vi båda F, G, I, J, O; hålla så k. F, J; hållit så k. O; hava hål- lit så k. G, I; Som vi bägge så gärna ville hava L; Den vi haver älskat båda H.

4¹ Och intet bör du sörja . . . E; Vad lönar att du sörjer F; fagra u. F—4² vers 3⁴ upprepas i F, I; varandra E, M—4³ Nog tar han hellre mig som . . . F; Nog v. d. han tar mig som . . . I — 4⁴ Och I. den som . . . E; Och I. den fattiga vara F; bort- gånga I.

5¹ Den ungersven . . . F, P; stodo I; h. var ej långt d. P; stod intet långt d. N; stod bakom buskarna små K; Och u. står ett litet s. fram J; Lilla ungersvennen h. stodo ej långt ifrån H; stodo och hörde uppå L—5² Han hörde vad . . . F, G, P; Han hörde huru . . . I; Och hörde vad H, K; Och hört N; Och I. det jumfrurna t. E; vad jungfruna de t. H, N, P; Och hörde allt vad de tala J; Allt huru de två j. de tala L—5³ Han sade: Herre G. du som i h. b. F; O store H. G. vars röst och strånga bud I; [Herre] N; som i höga himlen b. G, J, N; som i höjder bor K; Han bad upp i höjden min fader och min Gud P; Han frågade råd av himmelen ned H; Ungersven han togo så den rikares hand L—5⁴ Säg mig . . . F; Han säge mig . . . N; Utse nu . . . G; Säg v. utav dem jag tager I; Säg v. skall jag väl t. J; Säg v. jag av dem s. t. K; Utav dem v. skall jag t. L; Vilkendera av dem han skulle t. H.

6¹ Och u. h. springer J; från buskarna fram J, K; Och u. han smög (sig) genom buskarne fram F, I; Lilla u. han smögo sig fram H—6² O. r. så d. fattigare h. H; räcker [åt] J; O. tog så den f. i handen F; O. handen åt d. f. räckte K; Ungersven han tog d. fattige i hand N—6³ Se här är min hand H—J; mitt tro- och kärleksband I; Du skall bliva min och jag skall bliva din F, N—6⁴ Och därtill mitt . . . I, J;